

MAX BRAND

MISTRA

MAX BIȚÂND

MISTRAL

COLECȚIA ROMANELOR SENZAȚIONALE

Nr. 3

MAX BRAND

MISTRAL

Traducere de d-na

CLEOPATRA MARINESCU

EDITURA JD A nu B I U".

SIR. Dr. ISTRAT1 No. 10, - BUCUREȘTI

Of. Reg. Con. 1395/941

Max Brand *nu este un nume necunoscut cititorilor de cărți bune. Acest autor german, care a trăit majoritatea timpului în America, este un minunat, pictor al moravurilor gankeilor. Romanele sale nu sunt polițiste, ci - mbrăț. Ișeaxă toate domeniile de activitate literară.*

Spirit subtil, umorist fin, cunoscător încercat al sentimentelor omenеști, Max Brand a reușit să se impună drept unul dintre cei mai valoroși scriitori germani de dincolo de Ocean și americanii s-au grăbit să-l adopteze, iar marile case de filme din Roligirood îi. Plătesc sutne fabuloase pentru scenariile sale, dintre care «Doctorul Kildare» a rulat și în România.

«Mistral», noul roman al lui Max Brand care apare în românește, va dovedi cât. De vast este talentul acestui mape autor.

CAP. I.

LINDLEY LISTER

La vreo 5 kilometri depărtare de satul Borrogate, e situată înălțimea Eastdown. Pe aceasta pantă, automobilele trebuie să-și încetinește viteza. Pe drumul acela se afla angajat eu mașina și 1. Indley Lister...

Lângă dânsul, se găsea prietenul sân 1" ilip Osborn,

căruia tocmai îi lămuria că atunci când ai o mașină de 120 pe oră. E direct idiot's «i încetinezi viteza, ci, dimpotrivă. Alergând în goana cea mai mare. Poți trece cu ușurință prin locurile cele mai primejdioase.

Zis și răcut. Dar în elijsi" ud ajunse la poalele înălțimei. Din direcția opusă se apropinră eu repeziciune razele unor faruri de automobil.

Situata deveni, iustuntanen, disperată. Învârti luminatorul. Aruncă o privire asupra indicatorului de viteză, care arăta 01» și plisc mâna pe compresor. Se părea cu mașina prinsese aripi. Chiur și lui Lister, care până inima...

Încrucșară o limuzină mare. În timp ce în mintea lui Lister sălășlui» un gând: trecuse desigur de 120 pe oră!... Primejdia de care scăpase, atât el, cut și prietenul său, era cil desăvârșire uitată. Pai era și logic. Afară de un cal bun. Nu există n mic pe lume mai plăcut, decât o mașină de prima calitate...

Acum, se îndreptau spre înălțimon Cliuduick. Trecând pe acolo. Tindley își reaminti de povestea pe care bunicul săli. Colonelul Oberst. I-o spunea cel nujin odată pe an. Ia fiecare 4 Octombrie. Acolo era locul unde stră moșul său, generalul Lister, își găsisse moartea cu prii» jul unei vânători de vulpi. Generalul călărea calul sui favorit «Șarpedon?. În finele căruia curgea sângele calului la modă pe atunci «Printul Regent». Saruedon, calculând greșit o săritură, își îngropa stăpânul sub ei. Generalul mai supraviețui câteva minute cuderci, apoi muri în brufple unui tânăr, Ned Slterdon, e are se repezise, primul, spre dânsul. Muri cu un râs ușor pe buze. Ceeaco însă îl supăra, mai mult, pe colonelul < Jberst, ora că de veacuri, familiile ister și Sherdon. Deși vecine, erau dușmane de moarte...

Străbătu, foarte gânditor, satul Borrogale. Intru că scara era puțin cam răcoroasă, căuta un ciruni mai scurt și

se opri în fața hanului satului.

— Ei, Toinmy, aduci odată cartofii acei; '1

— Păi nici nu e bordul lui Tommy! răspunse o voce tinerească. Am bănuit imediat după zgomotul motorului!

— Așa c. Eu sunt! spuse Lister, ieșind din îiiiunerie. Ce mai faci, Clancy?

— Bine, dar sunt cam supărat o ommy. Oi i vine prea târziu, ori uită jumătate, din comisioanele cei le dau. Dar apropiați-vă, vă rog! O să îngrijesc de ceva cald pentru dvs. A dracului vreme! A tunai pentru vulpi

După ce străbătură bucătăria, intrară sălijă de musafiri, unde, împrejurul sobei, cerc de scaune de piele, de modă veche.

Această odaie avea un trecut glorios, căci în ea generalul Washington, eroul național american. Și primul președinte al Statelor Unite, băuse un păhărel din minuna tul Mulddon, oferit de stră-străhunicul lui c'lanev

Mulddon.

— Ia ascultă. Clancy, spune-mi de ce ești împotriva prohibiției? În definitiv, mulțumită ci ai devenit bogat!...

Între noi fie vorba... mai ai ceva din bei ea aceea canadiană?

— Firește că mai am. Domnule I ster. Clar aş vrea să-mi îngăduiți astăzi să vă propun ceva mai bun. Am prin it un must de mere. Puțin cam tare. Dar strașnic zău așa! Vreți saâncercați?

Umplu un păhărel. Și-l întinse lui I. Îiidiev Uisler.

— Strașnic e, așa cum v-am spus. Lămuri hangiul.

Niciodată n nu gustat așa ceva!

Întrucât Filip Osborn sta încă în pragul usci. I, ister îl întrebă:

— Nu o nimeni care să vrea să bea cu mine?

— Nu e nimeni! interveni hangiul Doar...

— Doar... cine?

- Tim MacFarland.
- Trimite-l aici!
- Serious?
- Desigur... i face plăcere să-l răci.
- Mulddon rânji, deschise uşa şi strigă:
- Jim... vino-ncca!

Un tânăr intră în salon. După ce. L privi pe Lisler, întrebă:

- Ce e, Clanc>?
- l-istor merse spre el. Îl apucă de mână şi îi spuse:
- Lini pare bine că le văd. Fim. Vino să ei un pă hărd cu mine!
- Vorbiţi serious?
- Fireşte!... Mulddon. Mai dă un pahar!
- Nu cred că domnul colonel să fie prea încântat, aflând eu aţi ciocnit un păhărel cu mine.
- Ei aş - bunicul meu are gusturile lui - şi eu pe ale mele!... Cât timp ai fost - acolo?
- Trei săptămâni, răspunse I im, frecă peste părul lui tuns chilug.
- Şi acum lucrezi pentru Claney?
- Caut să mai Trebăluiesc ceva pe aici, până ce mi-oi găsi de lucru.
- Ia te uită la mine!... Te foloseşte Claney la contrabanda lui de alcool?
- Nu!... Zău că nu!...
- \jinji, Mae Eurland!... Diseară mă însoţeşti! Am să fi procur cu ceva de lucru.
- Dar - d. Colonel...
- Am să orânduiesc cu Haide - împachetează-l i lucrurile!
- N-am nimic de! paehetat. D-le TÂster!
- Cu atât mai bine... Am tocmai nevoc de un om să se Priceapă la cai.

— Cum. Aveți de gând să încercali ceva cu mine?

Fața lui devenise albă, din pământie cum era înainte.

— Ce înseamnă asta să încerc?... Trebuie doar să ai mai multă încredere în tine și atunci și ceilalți vor imi își privi vârfurile picioarelor.

Haide... ia-ți paharul... m și tu unul. Claney! Vino să ciocnim pentru viitorul lui Tim MacFarland!

Ciocniră paharele băură. Țuguindu-și buzele, Lister spuse:

— Ai dreptate, Claney... e strașnici

— Drept în sânge duce, replică Clancy. Umplând iar paharele.

— Să-mi rezervi câteva butoiase. Stau bine azi cu banii Am fost la curse și am câștigat cu o mârtoagă 25 la 1. Păcat că am pariat numai pe un siitic.

— 25 la 1? se miră Mulddon. Cum de l-n ti ghicit?

— Mă bazez pe ochii mei... Delu prima vedere nu prea arăta el mare lucru. Chiar delii start n pierdut vreo 5 lungimi - după aceea să-l fi văzut însă!... Extraordinar a fost. Cerul su. binecuvânteze!... Noroc!

Când a doua sticlă fu golită, Mulddon desfundă a treia.

— Gata. Clancy! Apa asta îți merge direct în vine și astă seară trebuie să am capul limpede. Richter Posilewaite e la noi și colonelul n-o să-mi ierte niciodată dacă întârziu.

— D-le Lindley, ustul nu e botezat, astfel că nu vă puteți îmbăta cu el, răspunse negustorul.

— Ei, atunci mai dă-mi un pahar!... Haide, Tim, mai bea și tu unul... Fu o mutră mai veselă, acum când o să revii iar la vechii tăi prieteni!

— Mai veselă? spuse Tim. Trist și amărât. Îmi întoro spatele când mă văd.

— Nu trebuie să te mârnești, Tim!... Ajunge acum...

E ultimul pahar!... Trece-o pe răboj, Clancy... sunt tinichea azi.

— Păi doar **n** ați pierdut cele 25 de sutare?

— Care sutare?... Ah. Da... Asta a fost păcăleală! Adevărul e cu totul altul... Pușlamalele m-au dezbrăcat până la cămașă. Mi se face rău când îmi amintesc! mai toarnă-mi unul! Dracii să-i ia pe toți bookmakerii!

Mulddon râse și mai umplu paharele de câteva ori.

— *Eu* cred că o mai bine s-o sfârșim, spuse Tim MacKarland. Știți, donr. D. Colonel...

Lasă-mă în pace cu colonelul... Toarnă. Clancy! încetează omule! șopti Tim. Energic, la urechea hangiuului. Nu vezi că e complet făcut la dinți?

Clancy Mulddon. Nu ținea să-i facă pe Lister senior și junior să-l urască și caută să rezolve, diplomatic, chestia. Totuși, atunci când Lindley părăsi hanul, se clătia serios pe picioare.

— L-am crezut mai tare. Spuse hangiuul, enervat, lui Tim. Pilit mai e. Ducă pleacă acpm, i se mai poate întâmpla o nenorocire.

— Lasă asta în seama mea! răspunse MacKarland, îngrămădindu-l pe Lister pe banca dinapoi, după care luă el loc. La volan.

— Halt - o clipă! strigă Lister, în clipa când Tim voi să demareze. Am uitat ceva foarte important!

Hangiuul se repezi, foarte îndatoritor.

— Ce anume?

— Am uitat să cântăm cântecul Câinelui ai al Vulpii!

CAP. II.

MASA DE LA 6

Cu toate că Tim își dădu toată osteneala sa conducă liniștit și cu toată aleii (**ia**, fu cât pe ce să răstoaru. - mi camion de cărbuni, iar la ieșirca din sal, numai cu mare greutate, izbuti să nu dea peste un trecător.

Urmut ea firească a acestor fapte, fu că legea îi ridică dreptul să conducă mașina mai departe, cin i. Deodată se auzi uruitul unui motor și o voce puternică, bărbătească:

— Ce vă trăsnește prin cap? Vreți să faceți din Hor. Rogate un cimitir?!... Ah, ți-ai pierdut cârma, d-le Lister?... Opriji!

Frânele scârțâii a și-mașina seș opri.

— Permisul de conhucere ceru funcționarul, înfuriat. Ei astu-i!..1 im MacFurland?! Ai să te înapoiezi acolo de Tinde vii, iubitule Coboară?

— O clipă, te rog! interveni Lister, înainte ca Tim să execute cele poruncite.

— T oare beat, acest MacFarland?

— Deloc, numai că piciorul lui nu prea e obișnuit cu pedalele mșinci melc.

— Așa?

Polițistul privi starea indo. Elnică a posesorului mașinii.

— Tini face impresie că domnii vin direct de la bojdeuca lui Claucy Mulddon?

— Așa e, prietene! Asculă-mă pe mine și du-te și dumneata acolo Are un must de mere, ceva... o nebunie!... Să îi dea să guști... în contul meu!

Polițistul zâmbi amuzut și se adresă șoferului improvizat:

— Tim, dă-i drumul, dar fii atent! În (eles?...

— Halt, o clipă, te rog! mai strigă odată Lister.

— Ce mai e? întrebă polițistul, mirat.

— Iubite... prietene... se bâlbâi Lindley. Nu vrei.*

să-mi cânti... puțin... câinelui prost... și alvulpei deștepte?

— Nu astă seară, ruse polițistul. Dă-i drumul, Tim» dar fi meni!

Ma. Șinn se puse anevoie în mișcare.

— O minune de om! Un băiat minunat! murmura polițistul, în timp ce automobilul se îndepărta.

MacFarland își mușcă buzele de enervare. Toate ca toate, dar când îl auzea pe Lindley cerând să i se cânte balada câinelui și a vulpii, săria în sus, nu alta. Atunci când se apropiară de **1**. Ister-Hall, proprietatea colonelului. I im șopti la urechea lui Lister:

— c'ml e ar fi bine să vă mai țineți gura. Ne apropiem de casă!

— Ce ora e.

— S fără 5.

Doamne Dumnezeule... mai am 7 minute. Am întârziat... și eu colonelul nu e de glumit atunci când întârzii!

Tim conduse mașina până la scara de serviciu și cum pasagerul său se cam chinuia să coboare. Mae Farland îl ajută. Prima persoană de caic dădură, fu Looinis Tod. Rândușul, care. Eu luleaua în gură. Privia mustră, tor pe noii veniți, cari. Din greșală, sau poate datorită faptului că Tim nu cunoștea locurile, nimeriseră în grajd.

— Ce căutați aici? întrebă el. Surprins.

— Nimic - l-am udus, doar. Acasă, pe **d**. Lindley. Poate ești atât de bun să-mi ajuți să-l duc până sus...

— La dracu'... strigă Looinis. Smulgându-și pipa din gură și băgând-o în buzunar. Iar o să urle colonelul!...

Se apropia de Lister, îl cercetă cu mai multă atenție - i strigă, repede:

— Charly, cheamă-i pe Gregoi **y** Chance. Dor repede!

Un tânăr țușni afară și dispăru repede. În cosă.

— Iar ți-ai băgat mâna aici. Tim! **s** use Loomis tânărului.

— L.am adus doar acasă! răspunse Tim. Supărat că învinovătit - pe nedrept. Ce vrei deln mine. Acum?

— O să vezi! Și. Colonelului nu-i plac asemenea

chestii.

— Ia nu mai trăncăni atâta, Loomist se a Lister în discuție. Mai am 7 minute... ajută-i bine!

Ajutat de Loomis și MacFarland. El se apropia de casă, în pragul căreia se aflau de-acum Gregory, majordomul, și Chance, camerierul.

Cei doi oameni nu știau ce să facă. Să-i anunțe pe colonel că d. Lister e bolnav, sau să-l ducă departe, pretextând un accident de automobil? - În tot cazul, colonelul nu i-ur fi crezut.

— Ce ne facem acum, domnule?

— Habar u am... gând» i-vu voi la ceva, în locul meu!

Gregory, majordomul, avu o idee mântuitoare.

— Charly, strigă el micului râodaș, du-te în bucătărie și spune bucătarului șef să servească masa la ora 8 și 5 minute!

— Nu se poate, strigă, speriat, cameristul. D. Colonel o să se supere...

— Bine, dar altă solii ție n-avem!... Du-te, fiule și spuse așa bucătarului. De asemeuo a u i spune-i să și potrivească ceusul.

Băiatul dispăru.

— Iu, Chance, du l repede pe domnul în camera sal porunci majordomul, mai departe. L.X'zbracu-l, fă-i un duș rece, apoi îmbracă-l în swoking. Oamenii aceștia o să-ți ajute!

— Firește! mormăi cameristul. Eu fac treaba și dumneata primești mulțumirile.

— Dimpotrivă, răspunse majordomul, cu un glas de martir. Eu preiau cea mai grea însărcinare: să potrivesc ceasul din halii

Și, dispăru, măreț, pentru a potrivi ceasul care de două sute de ani mergea cu o precizie matematică...

Fiecare minut era acum prețios. Cu puteri îndoite,

oamenii îl târâru pe Lister sus, pe scări, în timp ce unul îl sfătuia păpîntește, să lase balada câinelui și a vulpii pentru altă dată...

După câteva minute, Lindicy părăsi camera cu un pas sigur, îndioptându-se spre scară. Servitorii îl văzură proaspăt și surâzător, ca întotdeauna.

— Strașnic, spuse Looiuis. Pur sang din cap și până în picioare.

— Bun băiat, întări Tiin. M'ne duce și în iad pentru el!

Datorită acestui răspuns, Chance îl luă sub oblăduirea sa. Căci altfel servitorimea nu l-ar fi îngăduit pe Tim îi; mijlocul lor.

Liater stătu o clipă, pe gânduri, în fața ușii bibliofecei apoi. După ce răsuflă greu, păși înainte, cu hotărâre.

— Uite încă o dovadă că ceăsul tău nu merge bine! auzi el vocea colonelului Lister. Lindley nu vine niciodată târziu.

FTA?. TTT.

Mfăă 11 ALCYO. NE

În bibliotecă se aflau trei persoane. Bunicul său, Postlewaie și o fată: nepoata judecătorului, d-ra llalevone. Tânărul nu prea se simți în largul lui. Eăci știa că icieilor nu le place alcoolul, totuși el era capabil să se stăpânească...

Înainte de a părăsi biblioteca spre a 1 judecătorul atrase atenția nepoatei sale asupra unor țigări de vânatoare. De momentul acela, profită colonelul ca să șopicasca ceva la urechea nepotului său:

Să știi că vrea să te căsătorească cu dânsa. Uite-te și tu la dânsa: e tânără, frumoasă și vine direct de la pension – așa că poți s-o formezi tu, cum vei vrea. Afară de asta mai are vreo 7 milioane bani peșin... Știi deci ce ai de făcut, tinere!

Bine... dar, ITalcyone e un nume imposibil!

I **de a** e!

porți

— Așa? Xu gădesc!...

cu ea... altfel o pălești cu 1

Lui Bindley nu. I rămase deci alta de făcut, decât s-o conducă la musă. Ți-i plăcea, deși avea o toaletă frumoasă de seară și, în loc. De bijuterii, numai o brățară

Gânditor, dădu pe gât un păhărel de Clmbilis. Doamne Dumnezeule - asta nu trebuia s-o facă!... căci începu să-i vadă ca prin eeu (**a** pe cei trei conmeseni...

Spre a-și risipi ceața ce începea să-i împăcnjenească ochii. Înio-hebă o mică discuție cu miss Ilalcyonc. Fala venia direct de la pension. Ji plăcea muzica. Wagiiier firește - dar pasiunea ci era c'hopin.

— Vasă/. Ică. Ți place muzica? Atunci poate că ști și balada Câinelui și a Vulpiei?

— Xu. E frumoasă?

— E puțin spus. Ai fost vreodată la vreo vâuutoar de vulpi?

— Nu - de abia acum învăț să călăresc.

Se uita din noul; i ca Unicul forma a. Șa cum îi va place.

— Iu definitiv, nu sunt guvernanta! gândi el, tare.

Fala păru foarte surprinsă.

— Am spus ceva? întrebă **1**. Indley înmărmurit. Și întinse mă mi, în neștire, spre puținr. Ca prin vis îl vazil pe (**iregoiy** cum clatină din cap. Ce avea bunul Gregare? Ceva lui era în regulă...

(„aiul se tiila iar spre tânăra fată, observă că pe buzele ei fliiinră un răs șagalnic.

— Am spus ceva atât de comic? întrebă el, serios.

Fa încuviință.

— Ai unei râzi, te roir. Mai departe! rugă el. Trebuie

să ră/i mereu – ducă râzi pari mai în vârstă.

Văzând uluiala din ochii fetei, se grăbi să se scuze:

— Doamne, nu trebuia să spun asta!

Fa râse și mai tare – și deubia acum băgă II de seamă că fata îi place. Un cal îți place când îl vezi galopând – femeia numai atunci când râde.

— Dacă vrei să înveți să călărești, am să-ți dau eu n cal mimării unu. Am un căluj care zboară ca vântul.

FI văzu cum ochii ci caută ajutor la judecătorul Postlewnite.

— Ai familia nici? întrebă el, mai departe.

— Mama și tata sunt morți.

— Îmi pare rău – nu știam!

Ochii ei erau plini de lacrimi și buzele ei se stârneau ca bofișonil de iepure – exact ca la copiii mici.

— Unchiul Willy e singurul om pe care-l am. Aș fi singura no lume fără el.

1. Indley căulă înfrigurat prin fonte colțișonrele ereerului său. Câteva cuvinte de îmbărbătare, dar nu găsi altceva mai bun de spus. Decât că judecătorul se pricepe foarte bine la cai. Necăjit de gafele sale, întinse iar mâna spre pahar și iar întrevăzu, ca prin ceață un cap ce se datina muștrător.

Când ridică capul, văzu că masa e servita. Tânăra fată îi vorbea cu însuflețire. Avea un glas foarte plăcut.

— T.indicy, îl strigă judecătorul. Despre ce vorbiți? Halcyonc parc foarte însuflețită.

Își chinui creierul ca să poată găsi un răspuns și în cele din urmă păru că ishutește:

— Am întrebat-o tocmai ție d-ra dacă știe cântecul câinelui prost și a vulpii deșteptei

Toată lumea izbucni în râs.

— E un cântec vânătoresc? întreba Po «îl<v. Alte.

Mui mult nici nu-i trebui lui Lindley Lister, care

începu să cânte lialuda lui favorită. Deodată începu camera să se învârtască. Se apucă cu amândouă mâinile de masă și amuți.

— Ești bine spus azi, spuse colonelul. Totuși vocea ta i>are să fie mai ctttr nd oeutru un strigător la mezat, decât organul unui cântărej.

Așu era bunicul său. Întotdeauna trebuia să găsească ceva care să-l necăjească. Lrebuia să-și înece necazul în vin, dar în clipa când voi să ducă puhurul la gură, iar începu să i joace sufrageria în jurul lui. Se auzi un zgomot, o jușnitură... și plus tron ui alb al judecătorului se pată cu roșu.

Speriat, Lindley sări în sus. Și încercă să șteargă pata cu șervetul.

— Nu înțeleg, mormăi el, clăt>gându-se pe picioare, îmi pare grozav de rău. Zău, regret...

— Cum poți veni la masa mea în halul acesta? auzi el acum vocea înfuriată i colonelului. Cred că e timpul să te retragi!... Gregoryl

Fala cadaverică a lui Gregory dispăru, spre a simți în schimb cum un pumn de fier îl înșfacă. Însfârșit, se văzu afară. I de îngrijule se îngrumădiau în jurul lui.

— Doamne Dumnezeule, ce-o «a spună colonelul?

— Numai lu' ești de vină, MacFarland!

— Sunt nevinovat... dimpotrivă...

— Atenlie!

— Deschide rejiede ferestrele!

— Așa... încet... Încet...

Lindley căzu ușurat pe pal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, deodată, ridicân. Du-se în capul oaselor.

Gregory încercă să-l dea afară pe MacFarland din cameră.

— Loftă-mi le, Gregorv! Vino

Tim!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu (ipafi așa, Sir. Și așa și așa, d. Eolonel este supărat foc.

Chance. Bătrânul servitor, tremura de enervare.

— VaxL. Băeji. Îiai să cântăm loji împreună. Haideti... dațidrumul: Un câine prost... a văzut odată au... o vulpe deșteaptă...

Deodată se auzi o voce poruncitoare.

— Închideți ușa... și toată lumea așa> &! Imediat!

— Ei, Chance. Ce te e! i așa? Ce vrei de la biaiba mea?

— Domnișorul trebuie acum să doarmă!

— Ai dreptate... Suni a-al de obosit... Atât de obo-
CAP. IV.

ISPRĂVI DIX TRECUT

După i ce Lindley și, sprijinit de mâna puternică a lui Gregorv. În sufragerie domn* o tăcere apasaloare Fata colonelului era galbenă ca ceara, iar râsul lui Postlewaite, foarte silit. Ilalcyone Tiverton, stătu o clipă cu nasul în farfurie, apoi își plimbă ochii prin cameră, încercând să găsească vreun motiv de vorbă. Și motivul îl găsi: pereții erau plini de tablourile strămoșilor lui Lister.

— Ave ți tabloul renu itului Sir Wnlihei Lister. Dea. Pre care unchiul Willy mi-a povestit atâtea? întrebă ea cu un zâmbet drăgălaș pe colonelul Lister.

— Uite-l colo... lângă ușă! răspunse acesta, descleștându-și buzele.

— Acela de colo? Se vede cât colo c'a fost un erou... un om din fier și oțel.

— Și totuși, te înșeli, copilul meu drag! răspunse judecătorul. Sir Walther e de partea cealaltă a ușii...» acela cu șuvițele lungi, blonde.

— Păi acesta e prea frumos ca să fie un eroul la te uită ce fată frumoasă are...

— Unde mai pui că avea o înălțime de doi metrii o întrerupse colonelul mișcat. Era taro ca un urs. Odată a apărut Listerburgul timp de o jumătate de oră... el singur împotriva a peste o sută de dușmani.

— Unchiul Willy mi-a povestit despre isprava asta, dar nu mi-a dat amănunte.

Privirea ei rugătoare înduioșă inima mândră a colonelului. Ma ia începu să i se topească și el începu să povestească:

— Făcuseră cu tunurile lor blestemate o gaură în zid. Când pătrunseră prin gaura neccn, un singur om îi înfruntă. Fra Sir Wallher Lister. Trăsese ultimul foc de pistol, iar sabia și-o frânsesc în luptă. Plivirea lui căzu deodată pe o spadă grea. Din cel Ee atârna pe perete, în panoplie. Se repezi iar în vălmășagul luptei și șase oameni oieriră. Îndată, de mâna lui

— Și dușm nii fugiră! strigă fata, bătând din palme de emoție.

Colonelul rase obosit.

— Oamenii lui Cromwell nu fugiră, pentru că ei aveau o deviză: înainte! I.i înțeegeau să moară așa cum alții mușcă cintr un măr... lotuși. Fură respinși, așa că oamenii unsiri avură vreme și baricadeze din nou

Tăcută ele dușmani.

Strașnic! ine au știu! Și apere orășelul.

— În realitate chestia s-a întâmplat altfel, continuă colonelul, - arcaslio. După căderea serei. Sir Walther părăsi burgul, lăsându-l pradă dușmanilor. Asta însă nu I știrbește, firește, vitejia și gloria!

Firește! întări fata, îndreptându-și! gaura

— Observ ca nici crândiloare.

— Pentru că în familia lăstarilor, sunt două tipuri distincte, lămuri colonelul. Familia mea normandiea a venit în Anglia odată cu Willielm Cuceritorul. Tipul normand era

uscă (iv, înalt și cu fața măslinie. Prin căsătorie eu o saxonă s-a chinut tipul blond.

Colonelului îi plăcea fata din ce în ce mai mult.

— În unele direct», vremea de altă dată era mult mai plăcută decât aceea de acum. Spuse la un moment dat. Posllewaite. Acum. Sunt atâtea lucruri urâte în

— Și cari ar fi acelea?

— Manierele tinerilor de atunci și beți la masă.

— Ace identul de

Interzic să...

— Unchiule Willy. Te.ro

I asă-l să spuie ce arc. Pe inimă, d. Ră! Nu e niciodată prea târziu să afli unele gânduri ascunse ale cuiva!

Vrei să sui cu asta, ci le colonel, că eu...?

Nu vreau să spun nimic, domnule judecător!

Atunci e mai bine să plecăm. TTalcyone!

D-ra Fiverlon privi speriată pe unul și pe altul. Fetele înlunccate* ale celor doi. Nu ar. Ilnu deloc ce buni prieteni fuseseră până mai acum câteva minute.

Când colonelul îi finii haina. Ca! apucă de mână și îi șopti, ușurel, la ureche:

— Îmi n-are rău c'a trebuit să se întâmple așa!

— Ești foarte drăguță! răspunse colonelul, călduros.

CAP. V. MISTRAL

Când Lindley Lister se trezi a doua zi de dimineată, primul lui gând fu să-l sune pe Chance.

— Spune-mi, începu el atunci când bătrânul 'ntră în cameră, ce s-a întâmplat aseară? Am băut puțin cam mult?

— Așa pare să fie, domnișorule.

— Așa?... Și cum s-a sfârșit?

— Aveați o dispoziție grozuvu pentru cântat.

— Atotputernicule... acum îmi amintesc!... Am c' tat, spune. Mi?

— Chiar și la masă!

— Kir ar a dracului de treabă!

Se trânti pe perne și rămase gânditor. Începu să-și reamintească: pinstronul stropit al judecătorului Postlesvaite, furia bunicului...

— Colonelul mai (Supurat pe mine?

— D. Colonel dorește să vă vorbească...

— Doamne... mi-n sunat ceasul... A fost politicos vorbindu-ți?

Foarte.

— Atunci e prost! Spune-i, Chance, cum s-o încep?

— Propun să faceți mai întâi o ba e rece cu masaj, să beți o ceașcă cu cafea și numai apoi să vă duceți la 3. Colonel.

Programul fu urinat punct cu punct. Când voi însă să se urce în biroul bătrânului, fu oprit de un servitor care îi spuse că d. Richnrd Bunce dorea să-l vadă.

— Spune-i d-nii Bunce că îmi pare rău, dar's foarte ocupat.

D. Bunce voia doar să vă arate noul său cal.

— Un cal?... Vin îndată.

Afară îl găsi pe Diek Bunce călare pe un cal cenușiu, de toată frumusețea. Părea de mătase, nu altceva.

— Banditule, unde ai găsit un cal atât de frumos?

Priveștemai aproape, Lini răspunse Bunce.

după ce stăpâni colul care era cât pe ce să-l arunce de pe șea.

Lindley nu se însă poftit de două ori. Se apropia de cal, dar cu maro greutate se feri să nu fie ștampilat de potcoavele armăsarului.

— Pileai numai cu urc un cusur.

— Ei iislu-i? Și care o fi?

— Ini-ii nu știu. Dar ceva desăvârșit nu există sub soare!... Are și el. Prin urmare, ceva.

Dick mișeii din umeri.

— De minute im liniil de acasă până aici - firește pe șosea.

— Deee ni călărit pe șosea?

— Pont mai nu sare. Încă. N-a fost obicinuit cu obstacolele. Ponte că tocmai asta e buba... O să se obișnuiască. Însă. Eu vremea!

— Numai s1» de minute? Și cum îl cheamă?

— Mistral.

— Nu e acesta vântul de Sud, care bate în câmpia Ronului?

— Ba da! Numele e bine akâs - nu?

— Ce ai dat pentru el?

— 1200 dolari.

— Nu mai spune!...

— Apar (irmse unei bătrâne doamne, care voia să-l împuște. Fiul ci pălise eevu din pricina animalului.

— A căzut de pe el?

— Nu știu... calul arc pe dracul în el. Îl știi nelson?

— Firește - cel mai bun îngrijitor de cai.

— De părerea asta sunt și eu. De aceea am vrut să-l angajez. Băiatul însă u refuzat să se apropie de cal. Nici ceilalți rondași ai noștri nu vor s-o fucu. Ce spui de asta?

— Dacă vrei, clicamă-mn pe mine pentru asta.

Dick râse.

— Asta n-am s-o f «c. Dar, special pentru Mistral, voi amenaja un (arc și în trei zile îl domesticesc cu... fi sigur. Drace... бага de scamă!

Mistral făcuse nu salt și numai mulțumită îndemnării cu care Lindley știa să se învârtască printre cai, izbuti să scupe de potcoavele ucigătoare. Calul începu deodată să facă salturi mari, neregulate. Buncc, care era un bun călăreț, se (mea cu mare greutate în șea. Totuși, nu reuși -, a sia pânească armăsarul, care o zbughi, glonț, pe o alee de ulmi.

Lindley privi plin de admirație, calul. În ochii lui sclipia o flatară ciudată, un om caic, iubind o fa ia, alini.

Când întoarse cupid spre casă. Îi observă pe colonel, care sta, ascuns după perdeaua camerei sale de lucru.

Se grăbi's re casă, dar la ușa biroului colonelului, se opri. Tremurând. De două ori. Mai găsisese în asemenea siuajic; prima, ai unei când părăsise casa spre a pleca la Universitate, ca să învețe legile tăiii și a doua, atunci când revenise, burduf în Ivirile știintifice... ale foot-ballului, dar oloi la celelalte materii. Deaeeea îi venia acum atât de greu să pâiundă în biroul bătrânului.

Curajul îi crescua, dună ce deschise ușa și păși pragul. Colonelul nu. Sta la birou, ci privia. Afarăpele. Reastră.

CAP VI.

FURTUNA

— Strașnic cai! începu el. Caranint cu descinde din: inul Regent». Inlăji. Șurc. A și culoarea mii fac să cred așa e.

— Fii iesle, strigă l.înericy încântat. E sângele Prințului Regent... Îmi chinuiam erectul și nu puteam ști de unde să i iau... Firește! Descinde din «Prințul Regent»!

— Văd că c. Ști încântai! Ai da mnll pe calul acesta?

Și viața!

— În curând o să-și caute desigur alt proprietar. Pe unul l-a mântuit și cred că Richard Buncc va fi al doilea 1 rin aş. Și totuși, vrei să-l mai ai?

Și o să vrei să-l călărești pe acest Mistral?

— Negreșit.

— Atunci nu ne asemănăm! râse colonelul, nu prea prietenos. Îmi plac caii... dar știi tu ce aş face cu calu' care și-a ucis doi stăpâni?

— Nu.

— L. - aş împuşca imediat - înjicig!

— Nu - nu înțeleg!

— Cum. Ai mai putea călări - aiul rare fâu ucis un bun prieten de universitate, un prieten cu care ai jucat foot-ball împreună?

Lindicy tăcu. Privirea sa aluneca de la bătrân, la biroul înlesat cu hârtii, unde colonelul își seria, de zece ani, memoriile.

scază-te, Lindicy! îl pofti bătrânul ară (îndui un scaun.

— Înainte de a mă a se/; aş dori să te rog ierţi de starea mea neruşinată de aseară.

Ochii bătrânului, - lot nici de verzi şi lucitori ca i nepotului licăriră puternic.

— Crezi într-adevăr că pui /arca în a fost neruşinată, sau vorbele iale simt o simplă frază?

T.ister deveni roşu ea forul şi ridică capul-Recunosc că piirlaren mea fi fost urâtă, cu ală mai mult cu cât era de fală o fală «şi doi oameni mai în vârstă.

— Îmi pare rău că fostul meu prieten. Postlewaite.

— Fost?

— Da - că fostul meu prieten Postlewaite a socotit pata de pe plastron drept o ofensă.

— Plec îndată spre el, spre. A.1 ruga sa mă ierte.

— Nu! tună colonelul. Asta să n-o faci! Nu mai este nevoie...

Devenise roşu şi-i trebui lui multă vreme până își reveni.

Nici fata nu trebuie s-o mai revezi, adăugă el.

— Atât de mult a supărat-o isprava mea?

— În toi cazul a fost ceva nou pentru dânsa să vadă un om cherchelit. N-a fost educată ca fetele pe care le cunoşti tu.

— Chiar şi le îmi părea că e o fată de modă veche.

— Cu 7 milioane nu poţi fi numit om de modă veche!

— Da... dar cum şi-a strâns răposatul Tiverton cele

7 milioane?

— Comer (cu cărbuni. Dar asta e tot un drac - pentru că te pop șterge pe bot de banii aceia. Eu credeam însă, aseară, că joci teairu, fiind încă sub influenta bunului tău prieten MacFarland pe care mi l-ai adus în casă...

— E un băiat bun, aruncă Lister, supărat.

— Be-e un ho care vine direct, de la închisoare!

— Bu iicule. Dă mi voc să-ți lămuresc chestia!... voia să împrumute automobilul de la un cunoscut al său, pe nume Jackson. Negăsindu-l acasă, îi luă mașina pe care i.ar fi înapoiat-o chiar în acea zi... dacă între timp n-ar fi fost arestat.

— Pentru că transporta alcool în mașină... nu-i așa?

— Automobilul fu confiscat și atunci Jacksou făcu plângerea. Deacoiu a fost l mi condamnat și acuzat, pe nedrept, ca bot!

— Talentul cu care-l aperi, îmi dovedește că ai ceva stofă de apărător în tine... lucru ce n am bănuیت până acum... Dar să lăsăm asta. Uite despre ce e vorba. În lume, există două categorii de Nimeni: producători și neproducători. Eu cred că a venit timpul să te hotărăști din care categorie vrei să faci tu parte.

— Ah, vrei să spui că trebuie ba încep să mă ocup de ceva?

— Po (i să fii productiv și fără să te ocupi. Poți, de o pildă, să te faci om de știință!

— Nu-mi arde mie de asta. Uite ce-i. Am vorbit cu

Î

jrietenul meu Marston și el crede că țiia poate folosi a ceva.

— La ce? La tăiatul frunzelor?

— Nu i-4, spus încă, dar sunt sigur că-i ceva importani.

— Spune-io aii., în

— Eu vilei eu mi mmai înțelegem.

— L) e ce, mă rog. Au ne înțelegem?

— Dar ce vrei, Imnieule, să fac? Știința legilor, e un studiu uscat - o și în din experiență, medicina nu-mi place și pentru teologie n-am pic de chemare.

lotuși ești un Listei pe care eu l-am crescut și din care vreau să fac un om, un om adevărat. Și cu toate astea tu te plimbi cu contrabandiștii, vizitezi câr ci unii le și în curujul să-mi aduci aici, în casa mea, toate lepădăturile socictufei!

Bătrânul părea foarte supărat.

— Ce vrei su fac? Să cutl iar în genunchi și să te rog să mă ierji, făgăduindu - (i că lucruri ca acelea de aseară nu se vor mai repeta?

— Ce fel de ton îți îngădui față de mine, lindicy?

— Te așteptai la nitul din partea unuia care face prietenie eu lepădăturile socictăjei?

Colonelul, roși de furie, începu să facă kilometri prin odaie.

— Am dat ordin e MacFarland să plece imediat din casă.

— 1 tni pare rău suți spun că va trebui supra accsitii ordin.

— VA TREBUI? EU?

— Da, peniruia acestui MacEarland l-am dat cuvântul meu că-i voi da o slujbă în casa aceasta.

Obrazul purpuriu al colonelului deveni alb ca neaua.

— Bine, răspunse el, în cele din urmă, cu o voce înăbușită. Mac F srland va rămâne aici.

— Mulțumesc.

— Altceva nu mai am să fi spun.

Lindley se înclină, îndreptându-se apoi spre ușă, auzi însă vocea colonelului, înainte de a părăsi camera:

— O clipă, te rogi Țineam să fi spun că am scris

vărului tău John Listerlynnnouthpoftindu-l aici!

Amândoi, se priviră, rece, ochi în ochi.

— D. Colonel mai are ceva de poruncit?

— Nu I.

CAP. VII.

Întâlnirea de lângă SARMA CIHMPAI a

Fiecurc se întreba care va fi sfârșitul convorbim dintre bunic și nepot, și mirarea crescuse și mai urnit atunci când colonelul oșind din casă, se îndreptă spre grajd poruncind ca să i se pună șaua pe cel mai iute cal.

— Domnule colonel, Hastings n-a mai fost încercat de trei săptămâni! Îndrăzni l-oomis să-i spună.

— Am poruncit să fie înșeuatlă. Spuse colonelul.

Între timp, Lindicy Lister, care își pusese «oslomul de călărie, sta în fufa oglinzii și-și cercetu minulos, obrazul. Sorbi un păhărel de brandy și părăsi încăperea. Ieși tocmai la timp spre. L eden pe Tini I ac Karland cum părăsește casă, îndreptându-se în goana cea mai mare. Spre șosea. Îl chemă îndură) și Tim îi lămură că i se dăduse să în (elcagă cu binișorul că prezența lui la Lister flall nu era utât de dorită. Deaccia plecase.

— Asta e o prostie. Rămâi aici... Du-te la l. Oom's și spune-i să-ți dea ceva de luciu... la caii mei.

— N-aș vrea să vă prh-inuie. Se niscaiva neplăceri.

— Niii nu poate fi vorba despre asta. Răspunse Lister, îndreptându-se spre grajd.

— Tod, întreba ci pe îngrijitor, ai ceva de lucru?. Vreau să-mi mai desmoijese picioarele.

— Lui Barbara iar face bine un galop domni. Șoi ule!

— Aș nu - sunt prea leneș astăzi ca să mai lucrez cu pintenii. Cum stăm eu Dm îndărătnică?

— Tot nu poate su sară.

— Ia să vedem!

— Ar trebui să moi așteptăm vreo 14 zile eu dansa.

— Prostule! Tmodint vreau! unor şaua!

Lister aşteptă în faţa grajdului pa a ce D-ra îndărătnică apăru. Când tânărul se aruncă în şea. Ca începă să se învârtăască repede, dar o lovitură de crevasă o pedepsi şi calul porni în goană cu lovit de streche.

— Ori la înapoiere vom avea de lucru cu Hastings sau cu D-ra îndărătnica, sau vom fi nevoiţi, mâine's

ttotducem pe unul din cei doi Listeri la cimitir.

dădu Loomis cu părerea.

Lindley străbătu câţiva kilometri în goana cea mai nebună, spre a-şi răcori nervii. În momentul când ajunse la şosea. În dreptul gardului de sârmă ghiimpută, fără veste îi apăru în faţă o călăreaţă. Vrând să se ferească de călăreţ, fata se dădu la o parte, prea târziu însă căci tânărul nimeri în ţepii sârmei-o clipă, Lindley nu ştiu ce se întâmplase, dar imediat auzi o voce feminină, care întreba plină de grijă t

— L c-ai rănit domnule Uşier?

Eru niuss Tivertori, care tocmai descăleca.

— Mulţumesc de întrebare. Hainele mi s-au rupt puţin, dar personal nu um păţit nimic...

— Am tras o spai a... Credeam că ți s-a întâmplat ceva! făcu fata, răsuflatul greu.

El nu răspunse ci privi spre D-ra îndărătnica, care, în drum spre casă, se mai oprise puţin să guste iarba ispititoare ce creştea pe marginea şoselei.

— Dar calul d-lale ştie să alerge? întrebă el.

— Cred şi eu-Până astăzi nu pica lăsam frâul din Trittâni

— Mi-l împrumuţi puţin ca să-l prind pe al meu?

— Dar are o şea pentru doamne 1

— Nu face nimic.

Se aruncă po şea şi galopa atât de repede, încât

D-ra îndărătnica îşi dădu scama de primejdie atunci

când fu prea târziu. Luptă sălbatic pentru libertatea ei, dar Lindley pusese între timp, mâna pe căpăstru.

— Mi-ai făcut un mare serviciu, spuse el fetei, atunci când se înapoiu. N-ar fi frumos pentru mine, dacă se înapoia îndărătnica acas”... fără călăreț. Afară de asta, oamenii mei s-ar fi neluișlil. Ue. Știir. D ce mi s-a întâmplat. Cu atât mai mult cu cât uni încălecat azi mai mult din supărare, decât din plăcere.

— Supărare?

— Da... m-am certai eu bunicul. Pentru chestia de
ase

ară... A
fost urât.

Nu I așa?

—

Nu știu...

—

Dar
supărată lui
e. nsa?

—

„Os și
De undeuslu?

ui mai >

—

k ui un
Peni maimare rău: ui
mi un răs de
min mi lu»

e!... wute. Te rog

Lăsând să mă ierți

însă gini

de colo întâmplulc useui u!

— Nici nu era nevoie., - l-am spus și unchiului meu la
un I pricep supărarea. S’u purta. Și cum numai o singură
cămașă ar avea!

— Lini pare bine cu un iei chestia prea în tragic Ești foarte simpatică, Halcyone. Câți ani?

— Aproape lt> I

— Și zici că unchiul e supărat pe mine (Doaigur că mu (inc drept o pierde vară!

— N-aș putea spune!

— Crede-mă: nici nu sunt!... Știu, puțin... așa din glumă-Pricepi?

— Da! Deși nu sunt guvernntu!

Vorbele astea i se părură foarte cunoscute lui J ister. Își chinui cicerul să afle unde le mai auzise, dar atunci când află, fata se găsea de-acum în șea.

— Stai, nu pleca așa repede... Afară de asta vreau să-ți mai spun că îți trebuie alt caii

— Alege-mi atunci dumneata, unul, Lindley.

— S-a făcut...

— Am și pus ochii pe unul. La revedere. Halcyone.

— La revedere!

CAP. VIII.

ACCIDENT!" BUNICULUI

— Ce t* cu mutrele astea de înmormântare? strigă țister, văzând fetele întunecate ale oamenilor săi.

— I). Cdioijol a căzut rău de tot, domnișorule.

Unde of strigă Lindley, pălind.

— L-au du3 în casă...

Fără să mai aștepte uite lămuriri, Lindley o zbughi

5

re casă și nu se opri decât în camera bunicului, olonelul zăcea în put. Cupul îi era acoperit.

— Chunce, urlă tânărul. Pentru numele lui Dumnezeu... a murit?

Bătrânul camerist întf ie cu răspunsul. Lindley se aruncă în genunchi lângă pat și suspină

— K vina meni Din cauza nerecunoștinței mele s-a

întâmplut a stat continuu el și începu su plângă amarnic

— Lindley, auzi tânărul deodată vocea colonelului, care înveselit dădu compresa la o parte. Lindley sări în sus și-l apucă de **m**; i u.

— Slavă Domnului cu trăieștil... Proștii ăștia m-au înnebunit cu jeletele lor și cu mutrele de înmormântare.

Chance îi aruncă o privire iubitoare, goni servitorime* îngrămadită în cameră, după care ieși și *el*, fără să spună vreo vorbu.

— Îți pare bine că mai trăiesc?

— Te mai îndoiești? Pentru cu ți-am vorbit atât de urât azi dimineață? În genunchi, te rog să mă ierți!

— Bine, băiete! Fu port vina căderei. Llustings a fost prea nervos astăzi. Mi-e teamă că din toată afacerea iista n-am să mai > **t** lun parte la vreo vânătoare, călare.

— Ai dureri?

— Nici urmă.

— Bunicule, aseară te-ai certat cu judecătorul din cauza mea-Dă-mi voie să orânduiesc eu lucrurile astea...

— Ba nu, îl întrerupse colonelul. Mai bine să se ducă dracului (oala prietenia noastră, decât să fac eu primul pus spre împăcare. Hl u avea dreptate. M'a iil - uliii 1 chiar în casa mea.

— **I**u e de mirare... odaia ce eu i-am palat plastr nul.

— Ki al drac ului - parcă el n-a fost. Âuâr. Cum poam iuta el ce ideea **m** noi

Nu... eu cred că s-a ramolii civibinolea! Între sfârșit lotul. (luat dacă ar veni aici genunchi ieriare... i-aș atâta ușa!

Deodată vocea bătrânului făcu moale e tot.

— Ce e cu tine. Bătele" K plin de sânge și li. inele laic sunt ferfelia! Stai lângă mine și mă compătimești și tu... Chance. Cltatiec!

— Ni e nimic, îl linișți Lir. Dley. D-ra Indâr. Maica în a

băgat într-un gard de sârmă ghimpată. Costumul meu s-a prăpădit, dar eu n-am căpătat nicio zgânlură.

— Sârma ghimpată; Așadar chestia s-a întâmplat pe lângă Ciockett.

— Da.

— Aoleu, T în... Bine eunti-um John

Lymmoti. I: vine astă seară.

— Treime să mă duc sul primesc la gară”.

— Da... Când o să vie aici. Am sun spun că l-am poftii pont mea să ne puiom cunoaște mai bine.

— K și foarte firesc. În definitiv e nepotul surorii taloi și întotdeauna mai învățai că oamenii din acelus sânge, trebuie să fie în bune legături, unul eu altul.

— Să-l primești bine. Deoarece el va fi moșteni ton lui T.isfer llall... în cazul când ti: ve! amâne fără copii. Bine că-mi adusei aminte: să n-o mai încalecă pe D-ra îndărătnica. Cel mai nimerit al1 fi s-o dăm...

— Pentru ca lumea să spună cu ne e teamă de ea.

— Să spună ce-o vrea... Să n „o mai încalecă! Kn lui pot înțelege deco Loontis ți-a dat-o fără să te previe!

— Ba în a prevenit!

— Nu trebuia să te lase să încalecă! îi dau drumul.

— Și-a făcut datoria, să știi. Și ducă-i dai drumul Filip Osborn n-o să mai poală de bucurie.

— Da Atunci să aștepte mult și bine!

— loc! Loomis e un om cumsecade și se pricepe la cai.

— Pai te cred. Odată ce o învățăcelul meu. Așa om poți să cauți eu lumânarea. Din partea mea, n-are decât să îngrijească și de caii nepo (ilor tăi.

Lindloy râse și se api opia de ușa, unde un servitor îi înmâna o scrisoare partea d mi Postlewnife

— Dă-o încoa! strigă colonelul ridicându-se cot. Fata ce citi *rugă Charly*.

Ducă 1. Indley să pariul aseară cu un nătâng, asta nu înșeumiai cu doi muguri ca noi să-ți urmăm pilda. V> a deci ce su întâmplat, lui am udul de mult și acum știu că sun! cel mai bun și mai vechi prieten al tău

Îl illium Postlemaile.

— Oloneliil rupse scrisoarea și se trânti pe perne.

Acum prea târziu! spuse el trist. Fu sunt un om pașnic, dar judecătorul a mers prea departe. Și între prieteni există o graniță, care nu trebuie depășită.

— Nu știu eu cât a depășit-o el. Dar știu că dânsul a făcut primul pas.

— Îi iei partea?

— Nu... dar găsesc că se poartă foarte

— Asta înseamnă că eu nu sunt?

— Chiar așa.

Lindicy voi să mai spună ceva. Dar colonelul îl opri.

— Lasă-mă Lin... trimite-mi-l pe Clance ai!

Lindicy se înclină, ascultător și ieși, dar înainte de a părăsi camera, Tu chemat de cohmel.

— În definitiv, ai dreptate, îi spuse el, gânditor. Siii ceva? Fă-mi o plăcere. Trage o goană până la Posticwaite. Și întreabă-l dacă vrea să vină să mănânce cu un ea tar bătrân ca minei

CA? IX.

VEDE D d, U1

Spre seară-Lindicy sări vesel. Și bine dispus în șină. Ziua se termina mai bine decât începuse. Orii îl cunoștea Foarte bine. Ilsirii băi use. Doar. De aiâicn

În 12 minute, cel mult. Ajungea la rară.

Deodată auzi genule. Și blesteme. Deoarece aven presia că atinsese o femeie eu cripa mașinii. Trase

— Doar nu ești lu' curse, nulâniule! strigă rul fetei.

— Bill! NTu vezi că e d. T.imilcy 1. Isfer?

— Ierta Lnia, domuișorule, ffieiu Bill, ceva mai r

pectuosdar ne-a (i speriat grozav.

— Lini] >are rău... Uit întotdeauna claxouc
Unde vă ducep?

— Acolo, unde se vede luminaastă scară la Whipples!

— Alunei ureai-vă... vă duc până

Cele trei mogâldec se urcară în mașinii.

mai deparfe. Bată se așezase lângă dânsul.

— Cum te numești? o întrebă el pe înso

— Am două nume. I'rin partea locului.

Kitty Divine.

— Ah. Ești fetița lui Kime

— Da. Dar nu mai sunt fetiță.

— Și... emu le mai cheamă. Kifliy?

— Am alt nume acolo unde-mi fac

— Film.

— Și cum (i se spune acolo?

— Svivia la Roche!

— Dar cine ți-a mai ales numele acesta?

— Eu.

— Ala de colo e «cavalerul» d-4 alc?

În is

— Nu... îndoi m-au rugat să vin și eu. Păcat c'ana
ajuns!

I.ister opri și se uită în ceus. Mai avea 20 de minute
până la venirea trenului și încă vreo jumătate de drum dfe
străbătut.

— Lilly. Îmi dămești primul dans?!

— Cil plăcere! b ctele o să crape de necaz vazânți cu
dansezi» u mine.

Acordurile unui taugo ajungeau până la ed.

Par ră am luneca pe giiiață, spuse Kitty, cund
amestecară printre dansatori.

— i-o frica să nu cazi?

— Deloc, răspunse ea râzând. Coiidu-mă numai cum

trebuie și **n** o să cad!

Făcură câțiva puși și se loviră de o pereche.

— Nu prea ești tare la tango.

— Ca să fiu sincer: nu.

— Lasa. Nia să te cynduc eu, alunei... Ei... vezi cu merge? Pari să ai mult talent la dans. Știi, Isakstein în a descoperit aici.

— Asia cine mai e?

— Directorul meu. Uii om foarte cumsecade. Are întotdeauna câte o idee la capac.

— Și ce fel de roluri joci?

— Deocamdată... dublez.

— Ce e asta?

— Înlocuiesc starurile, atunci când e vorba de vreo scenă primejdioasă. Pentru viitorul sezon, mi s-a făgăduit însă un rol.

— Minunat!

Și al doilea dans îl făcură împreună. Lui I.indley, fata îi plăcea din ce în ce urni mult. Când încetă muzica și consultă ceasul, constata că trenul sosise în gară de vreo 5 minute!...

Trebuia să găsească acum un motiv care să-i scuze nevenirea la gară.

— Trebuie neapărat să te duci? îl întreabă fata. Cu o privire care-l bagă în mii de draci.

— La lilme ai învățat să privești așa?

— Nu știu ce vrei să spui, îi răspunse fata, făcând o mutrișouru nevinovată.

— De vreme ce am întârziat, mai pot rămâne câteva minute.

Deodată deveni gânditor. Recunoscuse câteva servitoare de la castel. Se aflau și vreo câțiva rfindimr ai - departe, într-un colț, îl descoperi și pe Tini MacFarland. Care făcea curte unei fete frumoase. În timpul dansului,

nici nu băgase de seumă cu toată lumea se uim IA dânsul. Numai Iod Loomis se ascunsese. Nu voia să fii o văzut.

Din fericire, muzica începu din nou. Nici **n** cnvnler nu îndrăzni să vină să poftească la duns pe illy.

— Ei drace... și valsul îl dansăm împreună?

— Da, domnișorule!

— Nu. Mi mai spune domnișorule. Mă enervează!

— Bine, domnișorule!

CAP. X.

ALTA CEARTĂ

Când se înapoia la castel, ceasul bătea ora unu. Gregory veni în întâmpinarea lui, spre a-i lua pălăria și pardesiul.

— Toată lumea doarme?

— Da, domnișorule! Numai colonelul și **d.** Lym*
mouth nu.

— Tocmai ei?

— Domnii discută în dormitorul domnului colonel...

Proastă afacere, se gândi Lin, și cu voce tare întrebă:

— Cum a ajuns **d.** Lymmouth aici?

— A telefonat de la gaxă și i-am trimis mașina.

— Foarte neplăcut...

— Domnii vă așteaptă.

— La dracul... Ce crezi că mi s-a întâmplat, Gre*
gory?

— Vreo pană la motor.

— Numai că am avut o pană la... aripă.

Colonelul sta în pat, printre perne. O cută adâncă i se făcuse printre sprâncene. Lindley o cunoștea destul de bine. Era prevestitoare de furtună.

John Lymmouth se ridică și veni în întâmpinarea vărului său. Avea ochii verzi ai. Listerilor, dar părul blond. Era înalt și puternic.

— Ai fost oprit, probabil, în drum? întrebă colonelul

uscat.

— Am avut o pană. Am muncit ca un diavol până am reparat defectul. Îmi pare rău că n-am fost la gară la timp, ca să te primesc, dragă John...

— Noroc că picioarele tale n-au avut nicio pană! aruncă bătrânul.

— Ce înțelege prin asta?

— 3 John te-a văzut dansând.

Bătrânul rosise. Lindley la fel numai LymmoutK rece și liniștit

— De ce n-ai venit atunci în la mine? întreba Lister înfuriat.

— Mai întâi nu știam că erai în drum spre și apoi nu voiam te de Njez. Fetița era delicioasă...

— I.lindley. Strigă bătrânul supurai. Mă faci drrâs în toată iviri un a. Iar ai băut? F timpul să-ți reamintești ce datorezi numelui au și să le porți ca tiu genlleman și nu ea un...

— Soune. P-aiia bunicule...

— Nu mă întrerupe. Și... dar mai bine nu mai vorbesc, căci ia" mă supăr. \cum duceți-vă amândoi la culcare și mâine dimineața le duci eu folio la licilația

— Ce fel de licilnție. Bunicule?

— Firește despre așa ceva nu afli atunci când te duci să dansezi cu spălătoresele... Calul care ji-a plăcut fie atât de mult. Urmașul Prințului Regent»...

— Vorbești de Mistral al lui I) iek U.mee?

— De mult trimiteam calului un gloule în scăfârlie, dacă nu era al meu. Sârmumil Diek. E acum o zdrennfu

— Dick a suferit o căzătură, e adevărat, dar se va înzdrăveni. Hătrâtml Hmice e atât de lovit, însă, încât vrea să se scapt de cal. Mâine diminean la oru 10 precis începe vânzarea. Mai mult de 2 na vreau să dai.

Noapte bună!

— Ți-am ereial neplăceri ni bunicul, dragă 1 indley, usc T.vnmnulli după ce părăsise camera. Îmi pare rău.

— T.așa, nu laee nimic. Cum de mai văzut dansând?

— Mașina rare a venit să mă ia t avut o pană în aproape de local, așa că intrând, tc. Am văzul neolo.

Lindloy simți că se supără, l. Vânnmulb nu se uriașe

Deallfel liniștea și siguranța di sine îi vărului său, îl înfuriaseră peste măsură, nimici când se afla în dormitorul bunicului.

— C.red că bunieul și avui vreun gând ascuns, atunci când în a poftit aici. Așa reic în scrisoarea lui.

— Vrei să știi care era gândul lui? i u prea m-am pnirtat frumos în ultimul timp și atunci bunicul s-a gândit că nu mai sunt vrednic de moștenire... deaceic te-a chemat pe tine. Între timp, ne-am împăcat noi, dar tu nu trebuie să-ți pierzi curajul. Peste două zile va fi foc și pară împotriva mea.

sunt concurentul tău la Moștenire?

râse John Minim t... Te orevin însă... v ispită! \$ (îi doar ce sărac sunt!

A doua zi dimineața. Înainte de a pătrunse în dormitorul lainicului.

— Vezi dacă mi-o noți cumpăra pe

— Uine. Hunicule...

— John s-o fi supăra e din cau:

de aseară?

— Nu pare deloc supărat.

În mă duce pleca: Tdndicy Gai i on Girl. Să ourtărci talc

CAP. XL

LICITAȚIE DE CAI.

r»". G de seamă... mai încet... îl preveni frumosul j mima curbă. Plec la o licitare de cai... nu la

(John w P

ciiniprinjisiira ce se apropiau de Bunce. Inima lui l. Is
mai mică. Egei sunv denic de trăsur. Și auter *și-in*
urma1 acela? drum. Se părea că toată regiunea înir, îniil.
La cast (d „l Buncc.

Își flat vom putea cumpăra căin. Făcu Lymmouili.
și p Peosllewaite și fala.

c'um? Judecă Ionii are o fată?

H! E nepoată-sa... Eu trebuia să mă însor cu cai
I ra pregătit, bunicul era de acord... nenorocirea
Îi" cad în dizgrație. E foarte drăguță... ia te uită

L, poate că e ceva pentru tine!

la ea >\!

Mulțumesc... astăzi mă îngrijesc de cai, nu de ți
cumperi ceva?

femei!

— Și tu

Doc o să oi căpăta ceva pentru 1500...

(îăsești sigur... Mă. Da tăcut ești: vrei să-ți cumperi
un cal și nu suflă o vorbă.

Cp foloseam dacă ți. Aș fi vorbit? Cumpăram calul
mai clini? „A „...”

1 Țarul unde fuseseră îngrămădiți can sortiți van.

zării. Era plin de «maiori. Biehard Buncc senior, se
plimba, foarte aferat, de colo până colo.

M-am săturat de mârțoage. Acum! îl auzi Eister
spunând. Pe nevastă mea am pierdut-o în urma căderii de
pe un cal și acum. Colac peste pupăză. Îmi vine și plăcinta
cu Dick!... Nu. Nu. Nu-mi schimb hotărârcal. Vând toți caii!

T.indley se îndreptă spre casă. Pătrunse în camera lui
Dick și-și «și prietenul, la e bandajat, dar foarte neliniștit.

— Frumos din partea (ci că ai venit. Ein! îl salută el.
După cum vezi, nu s-a sfârșii încă cu mine. Doar câteva
săptămâni și iar o să mă vezi calare... căci 3 oar n-am su
renunț la sportul acesta.

— Bine, dar taică-tău spune că”.

— Ei și... e supurai de aventura mea. Dar o să ca
Laresc, chiar dacii va trebui să-mi fur calul!

— Și pe Mistral vrea să-l vândă?

— Mai ales pe el!... De aceea nici nu sunt supărat.
Bestia în a aruncat jos de pe șea și m-a călcat cu copitele.
Ia te uită ce-a făcut din mine. Nu e cal – e diavolul în
persoana!

— Te-ai să (urat deci de el?

— Absolut... Îl vrei tu?

— De aceea ani venit!

— Lin, ferește-te de prostii!

Dax Lin era de-acum afară și se îndreptă în graba
spre tare.

Se aflau acolo vreo 6 cai, printre care Garron Girl, o
iapă foarte frumoasă. Lymmouui se afla în fața unui cal de
toată fruiuuse (ca, care făcea o impresie foarte bună.
Părea foarte puternic, deși era în vârstă de 11 ani. De la
prima vedere, ghiceai însă cu n urc. Pic de temperament în
el. Lister clătina din cap, ridică din umeri și merse mai
departe.

În cele din urmă îl găsi și pe Mistral, în jurul căruia
se îngrămădia o mare mulțime. Era foarte enervat și se
plimba prin tare, ca un leu în cușcă. Dar tocmai asta-i
plăcu mai mult lui Lister, care vedea în el calul ideal.

— Da, da, domnișorule. Auzi deodată o voce îndărătul
lui. Frumos... dar primejdios!

Lister se întoarse și-l văzu pe Mulddon, hangiul.

— Cum. Crezi că e atât. De rău?

— La ce ajută frumusețea lui, dacă-și ucide toți stăpă
îi? Nici în dar nu l-aș primi! i ici fotografia lui n-aș
spânzura-o în grajd, de teamă să nu. Mi strice și ceilalți
cai!

— Ia vezi, Clanev, poate găsești pe cineva care ar

vrea să-i pună șaua. Vreau să-l încălec.

— Vorbești serios, domnișorul? îl întrebă Mulddon, tremurând.

— Desigur! Fă-mi te ros. Mulddon. Plăcerea asta!

— Dacă într-adevăr ave (j) de gând să-l încălecați, e bine c'o faceți acum. Când e atâta lume pe aici. Printre ei s-o fi aflând, poate și un veterinar!

Mulddon aduse nu unul, ei trei rândași. Cari. După multe efortări, izbutiră sună lui Mistral. Șaua. Firește că treaba asta n-o făcură ei prea repede. Deoară calul se învârtia ca un titirez.

— Sunteți gata, domnișorul? întrebă Mu bidon, suflând greu.

Lister nu ras unse. Își dădrn seama că-și juca viața, dar calul îl ispitea prea mult. Deodată auzi o voce:

— Ia uita (i-vă la Lister cum tremură. I-o fi teimia... Ceea ce nici nu e de mirare!

Vorbele îl plesniră ca și iehtil unui bic i un zsnatec se repezi în șea. Strângând geniu; hii coapsele calului. Calul păru înnebunil. Subit. Începu să alerge ca lovit de streche. Lister era însă un călăreț loat-rc încercat. Strânse frâul cu o înă Imlărătă. fonti zvârcolirile animalului nu ajutară la nimic. Lister sta lip i de șea. Calul începu atunci să sară. Atât de năvalnu atât de vijelios. Încât și un cowboy n ar fi putut să i stăpânească... Deodată însă animalul se opri, tremurând, în dreptul unui zid. Oprirea fu atât de neașteptată. Încât Lister zbură de pe șea și veni să se îngrămădească într-un coif al zidului.

Când își reveni, văzu deasupra sa copila ridicată a lui Mistral. Datorită unei minuni mai putea scăpa el de primejdie. Mulțimea începu să alerge din toate părțile, încercând, prin țipete, să înspăimânte animalul. Dar animalul nu se înspăimântă, ci, dimpotrivă, se repezi mai înfuriat asupra celui căzut.

Din fericire, Lister izbutise să se ridice în picioare și să apuce calul de frâu, astfel că în două secunde, călărețul se afla iar șea.

În aceuș clipă, rânđașii și mulțimea apărură în colțul acela și sumedenie de mâini apucară calul. Lisier coborî de pe șea, bucuros că simte iar pământul sub picioare. Armăsarul fu luat de Fandași.

Lister tremura din, ot corpul. Nu putea uita clipa când văzuse copitele aducătoare de moarte, deasupra capului său.

În întâmpinarea lui, veni John Lymmouthe, călare pe calul ales de dânsul.

— Ei. Cum a fost Lin? îl întrebe el, ironic

— Diavolul... nu altceva!

— Ai știut-o dinainte - der ai vrut să te joci cu focul.

Lymmouthe plecă mai departe. Lister îi admiră ținuta, apoi se îndreptă spre curtea principală, spre a lua parte la beitația pentru Mistral.

— Domnilor și doamnelor! striga tocmai licitatorul.

A fi văzut ții câvs. Cum Mistral a fost condus de d. Lister. Aștept, așa clar ofertele acelora cari și-au asigurat viața!... Priviți calul, domnilor. E un pur sang de cea mai înimă calitate. Nu o un cal pentru cucoane, ci pentru domni... mai nics pentru aceia ghinionști în dragoste. Cine e amator?

Iloiurâi. Licitatorul avea un puternic simț. Al bum», rului.

— „>O dau pe el... Sângele Tui n-ar mai putea îrapro. - pita herghelia.

— Bună idee!... confirmă licitatorul. S-a oferit. 50 de dolari!... Cine dii mai mult?... 60? Mulțumesc! D. Purvis oferă 60 de dulăii!

71!...

Toate capotele* se întoarseră spre noul amator:

Lister. Mur ure tăcute străbătură mulțimea. Nătângul ăsta de abia scăpase de moarte și se mai interesa încă de caii

— 80!... spuse d. Purvis. Fii înțelegător, Lin!

— 100!

— Pine. Dacă îți place calul atât de mult, eu mă tetrag! Noroc. Lin! spuse d. Purvis.

— Cine dă mai mult? O sută odată, o sută de două ori... Gândiți-vă. Domnilor, că e o ocazie unică de a vă îmbroșta sungele cailor dvs.¹

— 110!

— Mulțumesc... S'fi oferit 110! Ei, ce spuneți, d-le Lister?

Lindicy auzi șoapte lângă dânsul. Tim MacFarând și Mulddon se strecurară prin mulțime, până la dânsul.

— Să n-o faceți, domnișorule! Mititelul ne. A prevenit. Lăsați-vă păgubaș de calul acesta, care nu vă poate aduce decât nenoroci

— 150!

— Îmi pare bine că domnii încep să prindă gust la jocul acesta. S-a oferit 150 de dolari!

— 155!

— 200! făcu Lindlov liniștit.

— 200 odată, 200 de două ori! mai oferă ceva? 200 de trei ori!

Mistral trecuse în posesia lui Lipdley Lister.

ca M

LEFTY

Judecătorul Postlewaito și Halcyone îl găsiră pe Lister în grajd.

— Ce vrei să faci cu calul acesta? îl întrebă judecătorul după ce-i dădu binețe.

— Co, iar vrei să mai încaleci odată asasinul acesta? se amestecă și fata în vorbă.

— Ați văzut ce mai sărea? Și când to gândești că Dick

spunea că nu știe să sară!

— Lindicy, aș vrea sumi ajuți și mic să-mi caut **n** cal.

Întrucât însă Lindicy era ochi și urechi numai pentru Mistral, nu auzi cererea fetei.

— Astăzi n-are el timp pentru noi, fetițo. Făcu ju. Flecătorul supărat, luând-o pe fată cD Braț. Vino să ne căutăm singuri calul. Uite-l și pe Lymmouth... poate să fie el atât de drăguț să ne dea o mână de ajutor la alegerea calului.

Făcuseră deacum vreo câțiva pași, când deodată să auzi vocea lui Lister:

— Stai, Halcyone!

— Prostul ăsta uită într-un că ești o don nă! făcu judecătorul și mai supărat, încercând să meargă mai departe, dar ea rămase pe loc, râzând.

— Ce e, Lindley?

— Mai călărești?

— Învăț!

— Am un cal pentru dumneata, atunci! O iapă de R ani i-Kempis - așa îi spune. O știi, domnule Posllewuile?

— Cum, calul d-tulc?... Un animal minunat, su știi, Halcyone!... Ce preț are?

— Nimic! Loomis o să **v** aducă iapa după amiază.

— Dar nu pot primi, protestă Halcyone.

Dar Lister se întoarse iar de cal, așa că nu mai auzi protestele fetei.

— Unchiule, doar nu pot primi un dar de la un băiat pe care-l am văzut numai de trei ori, făcu fata, a dresâmlu. se judecătorului.

— Co ilărie. Listerii. Și Posuewaiții se cunosc de sute de ani. La calul și nu le mai chinui cu gândurile. În tot cazul, asta înseamnă că ui făcut oarecare impresie asupra lui Lindley.

Ea îl privi surprinsă.

- Crezi? întrebă en, roșind.
- Limpede ca lumina zilei, fetițo!
- Păi nici nu se uită la mine.
- Deocamdutu nu poți concura cu caii... mai aș*

teaptă...

Între timp, între Uster și Mulddon avea loc o discuție foarte însuflețită.

Îi».

— Domnișorule, ascultai și pe mititelul acesta... să (jrezi ce spune!

v și dădu unui flecușteț de băiat un ghiont atât de E

uternic, încât acesta mai că zbură până la Lindley, în il apucă de umeri, ridicându-l cu ușurință în sus.

— Ei. Prietene, o să-mi spui adevărul?

— Domnișorule, am să vă spun tot ce mi-a spus I.ofly.

— Asta cine mai el

— Rundușul care la adus aici pe Mistral.

— Și unde e acum?

— O fi dincolo, la licitație.

— Atunci, adu-l aici... Să-mi povestească tot ce știe.

— Lefty e un tip foarte comic, domnișoi ule... Nu știu dac o vrea să vorbească în fața dumneavoastru.

— Așa? E comic?... Adu-l, totuși...

Băiatul dispăru în câteva secunde.

— Toată lumea vorbește de diavolul cenușiu! spuse

Tim MacFarland lui Lister.

— Cred și eu. Dac-aș jsbuti să-l domesticesc, ar fi cel mai grozav cal ce s-a văzut vreodată.

— Da, adevărat... chestia e însă cum poate fi dor mesticită o asemenea bestie?... UitcJ și pe Lefty. Să vedem ce-i știe pielea!

Leftv era un tânăr de vârstă neprecisă. Îi puteai da

30 de ani, tot așa de bine cum i-ul și putut da și 18 w
Arăta însă ea un copil, căruia nu-i poți arunca nicio
răspundere pe cap.

Își mișca mukul de țigară de la im colț al buzelor la
altul, frământându-și șapca în mâini.

— Leftv. Știi ceva denstrt Mistral? Vruî să ne dov»
teșii și nouă? Dar repede, căci vreau să-l trec dincolo,
la licitație!

— Nu vă pierdeți vremea, domnișorule! Am timp să
vă povestesc și după aceea.

— Vrei să mi-l duci pe Mistral acasă;

— Firește!

— Atunci o să mă iei și pe inc.

Înainte însă ca băiatul să mai spună ceva, se
amestecă și Clauy Mulddoi în discuție.

— Dti-lo, domnișorule. Vorbesc eu cu el. Îl cinios și
știu cum trebuie să-l iei.

Ca răspuns la această observație, Leii y aruncă
hangiului o privire supărată, măsurându-l din cap pună în
picioare, așa cum ar fi Tăcut nu boxcur care caulă partea
slabă a adversarului.

— Poj i să-mi spui cum ai ajuns la ideea ca puteau
angaja?

Îndașii dvs. Nu l-ar putea cel mult dvs...

— Așadar, ești convins că ni Ti. Singurul om care. L
poate îiurriji pe Misiral?

— Pui cine altul ar puic i;

Spunând acestea, băiatul se apmpus de cal, care-l
primi mișcând din urechi, după care își lăsa botul pe
umărul rândașului, nechezând ușor. Asupra lui Lister,
această scenă produse o impresie puternică. Nu putea
înțelege cum izbiitisc o astfel de st & rpituru să aibă atâta
puterea asupra celui mai mândru cal ce văzuse el
vreodată.

— Cp şti despre cal?
— Lotul... până la un punct.
— Şi care ar fi acesta?
— Nu pol înţelege cum's u stricat calul acesta, așa „dintru dată...

— V-a fost întotdeauna atât de sălbatic?
— Iha blând ca o găinușă. Îl potoleai numai cu o vorbulia.

— Şi s-a schimbat până într-atât?
— Da! X'avea nici 3 ani, atunci când şi-a trântit călăreţul, pentru prima dată. Deaiunci, a rămas așa cum îl ştiţi... Dvs. Sunteţi al şaptelea stăpân al lui Mistral în ultir3 ani.

Şi câţi oameni are pe conştiinţă?
— A ucis doi. Pe ceilalţi în rănit, numai
— Şi dumneata ai fost tot timpul cu el?
— Da - pentru că uimeai altul nu se putea apropia de ei.

— Ei, spune, nu vrei să ne trădezi trucurile tale? glumi Mac l'adând.

Lefiv l acu un gest de nemărginii dispreţ;
— Ce se amestecă şi nătăhoţa asta în discuţia noastră? Cu oameni ca dânsul nu prea vin eu în contact.

MacFui land se făcu roşu ca para focului şi, garantat, că i-ar fi tras obraznicului o bună scălfăneală, dacă nu-l i-ejiuca Mulddon.

Lel tv observase mişcarea uineninjătoare. Dar nu se clintise din loc. Îşi vedea mai departe, de rânjetul lui obraznic.

— Doamne Dumnezeule, spuse deodată Uster. Am ui'at de Canon Giri. Te pomeneşti că a şi fost - vândută!

Se repezi, fără suflare, spre ţarc. Dar răsuflă uşurat atunci când află că John Iymmouh cumpuruse iapa. Întrucât John plecase acasă. Atât cu Garron Girl cât şi cu

celălalt cal cumpărat, List*» se hotărî să-l trimită pe Tim la Uster Hall cu mașina, el urmând să vie mai târziu, cu Mistral.

— Cu Mistral? se supără Lefty. N-o veți putea face!

Și înainte ca Lister să se apropie de cal, Mistral fu dezlegut și gonit spre șosea.

CAP XIII.

DIN NOU IURTUN-Tot grajdul se agila, atunci când Li. Ster, încă! /îi și plin de praf. Dar strălucind de locurio, apăru cu trai dus de frâu de l. Efty.

— Tânărul rămâne aici peiiru a-l îngriji pe Misirul, lămuri el pe Eoomis.

— Bine... deși n\ prea auzit lucruri hune despre el.

— Ceva nouă (i pe aici?

— Nimic... a fără doar de faptul că premiul cel maro la cursele deln Qucrfeld a fost urcat lu' 5.000 de dolari.

— O să fie atunci sumedenie de înscrieri.

— Da... deși cursa e pe 5 mile (X. 804 - 5 metri)

și duce prin regiuni foarte accidentate.

— Asta e distanta cea mai indicată pentru un cal eu Mistral. Ce crezi, Tod?

Tod Loomis, care avea totuși maniere foarte cuviincioase, își îngădui, însă. Să radă.

— Distanța ar putea-o străbate el, dacă l-am domestici până atunci, dar la start va avea de a face cu o coucurentă îndrăcită.

— Crezi că i-ar fi teamă de vreo concurență? Ia te iții la ei...

— E într-adevăr nu cal foarte frumos...

— Frumos? Altceva nu mai. Știi să spui?

Lisier era foarte supărat.

— După cele ce. Știu despre el, e un ucigaș! răspunse Ixknnis, aspru. Am uitat să vă spun cu el. Colonel a cerut să veniți la el de îndată ce vă veți înapoia.

În prag, îl întâlnește pe Chanee, care avea o mină

— Chanco, clacă o colonel al supărat, lasă că-l îmi.

Du-te mai bine afară și privește calul pe care i adus.

— Eu cred. Domnișorul. c'ar fi mai bine să vă intona în camera dvs.

c'ui lire

Listeiâl privi uimii. Urcă st-îtriic.

Închise. Ou grijă. Ușu, după dânsul.

— (o's; i întâmplat? înfrchă l. Isier.

Cât a nor umplea lighianul ou apă.

Ioț ou nu știu. Doinnișurule.

acu o se-III în pauza șurma:

— AL de asta d. L.\mmoulh r îi d.

Li și Droc îmi vorbe ăiiiâuul drvrni. Subit. Mai vioi.

S-o fi întâmplat or\ a. Ceva prost de tot!

— Ce?

— V-aș putea să vă lămuresc dur știu că d. Colonel

A m (rebut de vreo trei ori dacă n ali revenit.

Ki. D'aria diacului, dar până când o să fiu tratat ca un băiat de școală?

Se șterse la repezeală de săpunul ce-l mai avea în urechi. Își pune haina, fără să se mai pieptene și se repeze spre camera bunicului său. John Lynimouth îl privi râzând.

— tocmai am povestii ce spinarea lui Mistral. Lin!

Înainte ca Lin să răspundă ceva. Colonelul îl rugă pe John să-i lase singuri.

— Stai jos, îl pofti el pe Listor, după cp amândoi rămaseră singuri. Nu, mai bine pe scaunul acesta - vreau mai curând să te văd. Decât să te aud.

— Despre ce o vorbă?

— Despre o veche poveste pe care. Desigur, o știi încă din școală... I (i mai amintești de fabula cămilei, căreia stăpânul ei i-a pus pe spinare o povară prea mare? lți mai reamintești?

Da... deși nu înțeleg ce legătură o fi având...

— Așa - nu pricepi? Nu ți se pare că azi ai comis o nedreptate?

— După câte știu - nu.

Colonelul închise ochii. Obrazul se roșise, iar buzele i se îngălbeniseră. Tindicy îi privi uimit. Niciodată nul văzu/. O pe colonel atât de supărat.

În cele din urmă, colonelul deschise dar nu vorbi imediat.

— Ce s-a întâmplat eu Canon Girl? întrebă el! cele din urmă.

— Păi lui e aici? întrebă Iister. Cam

— Ce ui plătit pentru ea?

Vii mai mult decât ai fi dai tu.

Cum de **n** ui dale mai precise?

I. Imlieș se gândi o secundă. Întrucât era vărulsim îl trădase iar. Răspunse:

1, ymnioulli a efectual cumpărare;

— (ircu de crezut. Nu știu «mu. Se face înioideaima trebuie să fie neîtucigere priihn mu. (tij făcut în limpid când trebuia s-o licitezi **p** (Arr<**m** („irl pentru mine?

— Pentru Dumnezeu, hmiieile. Nu pop înțelege

Olimpiirâudn I pe Mistral pe un pre de nimic de 21)

O
dolari, am încercat să-l vâri sărind? Dick spunea poate sii sară și când colo... el sare ca o minge de e; ciuc! Shoară ca o pasăre. Dacă-l punem la treabâi. Are toate șansele să câștige plemiul cel mare la cursele dola

Querleld.

Colonelul închise iar ochii. Mă ineale. Și buzele îi tremurau de enervare, își da, totuși, toată e

— Nu vreau să cred c'ai vrut să mă jignești...

— Bunicule, cum te po (i pândi la așa ceva? răspunse

Listei –, necăjit eu adevărat.

— Bine! Uite ce-ți cer acum. Să-l îndepăr lezi ime. diat pe Mistral din casă, deoarece e un ucigaș... născut să ucidă... Un cal, care descindea din Prințul Regent; a ucis odată un Lister – și nu vreau ca isprava asta să se repete... Ți-ai u mai spus-o. Și vreau să cred că mai sunt încă stăpân în casa meu. De asemem-a observ că **n** Io porți frumos cu vărul tău... Mai bine pleacă de aici... nu mă enervez și mai rău...

Bătrânul era înfuriat la culme.

Lister. Se îndreptă spre camera lui John **l**. Ymmouth, pe care-l găsi foarte ocupat cu schimbarea unei cravate. Sta în la (**a** oglinz. Ei și fluiera.

— Șezi, Lin. L-am auzit pe colonel, spumegând. Ce s-a întâmplat?

— Tu i-ai spus de chestia cu Canon Girl?

Lister vorbiu pe un ton foarte ridicat.

— Nu. Îi convine ceva? Afară de asta te mai rog ca atunci când ai necazuri cu bătrânul... să nu-ți reverși

— Bine, mă voi stăpâni! Găsesc; purtarea ta fată de mine, foarte puțin camaru crească.

— Vrei cu tot dinadinsul să te cerți cu mine?! treabă el, măsurându-l pe Lister de sus până jos.

— Tici nu mu gândesc. Vreau doar să știu decc i-ai povesti bunicului toate întâmplările de la iieitajic?

— Și de ce mă rognu i-aș fi povestit?

Răspunsul acesta îl înnebuni pe **l**. Isier.

— N'ai știut că asta îl va întărită iar pe bunicul împotriva mea?

— Nu! răspunse Lyimnouth cu o prefăcută sinceritate. Și apoi. Cu cred că dai pica multă importanță chestiei acesteia. La mine, lui e atât de importantă, deoarece, slavă Domnului, am și alte lucruri în ea) ... nu numai caii

Ultima o) serva Ce făcu să-piară orice a di mintea lui Lister.

În această clipa se auzi o bătaie în uşă. Era Chance care venia să-i comunice lui Lymmouth că d. Colonel doreşte să-i vorbească. John părăsi camera imediat.

PLANUL BI MCI I UI

Deuhiu pătrunse el în camera bătrânului cea nuit ciudată întreba re ce i se puse vreodată:

— Cum te eh iarnă?

Lymmouth crezu la început că bătrânul apoi răspunse foarte liniştii:

— John l. Istor-Ly mniouth!

Bătrânul păru multmnul de acest răspuns şi plivi cu plăcere tânărul care sta lângă el.

— Aşadar, şi tu eşti un lister? spuse el. Gânditor.

Lyimnout-h, care pricepu gândul colonelului, se grăbi să răspundă:

— Fireşte că sunt un Listeişi încă unul lot atât de bun ca Lindley!

Colonelul încuviinţă. John îi plăcuse chiar din prima seară, atunci când găsisese că seamănă atât de bun «cu Sir Walther Lister.

— Despre Sir Walthe: – Lister ai auzit?

— Sigur că da! i\ u o acela, care singur a înfuinint o întreugă urmată de puritani, apărând urgul Lister?

— Va să zică, ştii? Cum se face însă ca în un Lymmouth, cunoşti isprăvile eelora din familia Lisior?

— Bunica mea a fost o adevărată Lister. Încă e pe vremea când eram copil de şcoală, ştiu aceste luci un Bunica mi le povestea şi era foarte mândră că e urmaşă a Listerilor!

— În vechime. I.istorii era;, cineva ce o; a se aleagă din ei în viitor? Suni vi caruri foarte grele. John şi viitorul mi se pare foarte întunecat pentru aceia din familia mea.

L'ymnmouth tăcu, deși îmi de idei îi trecură prin cap.

— Așa ceva nu mi-a trecut încă prin cap. Răspuns*
John în cele din urmă. Pentru mine. Listerij vor fi în
totdeauna o familie mare și mână, ca stâncile Borrogate.

Cuvintele acestea plăcură foarte mult colonei ului.

— John, aș vrea să-ți vorbesc despre un lucru care-mi
stă la inimă.

— Voi ști să fiu la înălțime, rederoi ce o «i! mine.

— Du-te - la fereastră, fiule

Lymmoul ascultă.

— Privește; afară. Ce vezt?

— L. a vest castelul Perehas. La sud stâncile Borro

% iar la est niște nori negri. Cred ci e R/-... Iale acolo.

— Cuimșii așadar și regiunea/ Văd că bur. Ță a ta ți-a
vorbit de multe... Spune rr. I acum: de care lucru are
nevoie o familie, ca să se țină soba pe pioioa. E?

— După părerea meu. Are icvoie de temelie

Râsul colonelului trăda că John o nimerise bine cu
răspunsul.

— Lini pare bine să constat că ni există tine*; cari
judecă... John, toată regiunea ce -, ui văzut-o, a fost
odinioară a Listerilor, dar am decăzut din cauza luxului și a
dobânzilor. Eu mă mai mențin oi niște păcătoase acțiuni de
cale ferată.

Lymnmouth dădu compătitor din cap. Își juca rolul
minunat.

— Tu ești omul de care nu>. Nevou! În tine,
>etrăiește bătrânul Sir Walther. Tu ești un adevărat-Lister
- nu Lindicy... piaița asin earagiuoar.

— Iertare... dar I.indley e...

— Nu... nu căuta nicio scuză pentru dânsul!... Știi ce
idee mă obsedează zi și noapte*... Să readuc în posesia
familiei Lister. Tot ce le», aparjinit vreodată!

— Strașnică idee!

— Pentru asta e nevoie însă de bani. Șapte milioane i s-au oferit... și știi ce-a făcut băiatul acela nătâng?...

— Vorbești de Lin?

— Eirește! În loc să cadă în genunchi și să mulțumească cerului, el a găsit de cuvință să-și bată joc de numele ei!

— Așa de urât e?

— Llalcyone... El a sună foarte frumos t

Halcyonc Tiverton.

— Ah - despre dânsa e vorba?

— Cum? O cunoști?

— Am văzut-o azi... Nici n-aș putea să-i doresc o soție mai frumoasă și o mamă mai nimerită pentru copil mi-i.

— Vezi? strigă colonelul încântat. Și prostul de Lindley, n-a găsit altceva mai bun să-i spuie” decât că are un nume imposibil.

— Dar el e atât de tânăr!

— Așa tânăr nu mai e! Dar așa va rămâne el toate via - a. Denocin îmi cînt alt l. Ister...

— Păi mi se pare că Tăndley e ultimul?

— Da... dar tu nu oști un Tistor? Dacă tăiem Lynr mouth, rămâne doar John J.isier, adică acela care mii va moșteni.

— Și c-o va spune lumea?

— Să o ia dracul Spune mi vrei să devii nu Lister, sau să rămâi Lymmouih?

Lymmouih se gândi o clipă. Merita să se jertfească pentru Lister Hall și cele șapte milioane.

— Ești mai bătrân decât mine, spuse el, luându-l în mână bătrânului. Nu-mi rămâne alta de făcut, decât să te

CAP XV.

O NOUĂ VICTORIE A LUI MISTRAL

Văzând cum” Mitstr. îl plînge. Lindley simți că inima îi saltă de plăcere.

— Să-l alung! spuse **l**. Ister, nmintindu-și de porunca bătrânului. Cred c'o să-ți pară bine, nu. I așa. Tod?

— Cn să fin sincer... da. Cu atât mai mult cu cât pleacă", pușlamjjua aia de Lefty de nici.

— Așadar, nu crezi că i am putea îndrepta? suspină Lindicy.

— Ai nevoie de o luni eu să poți cunoaște un om și de 12 ca să po (**i** studia un cal... asta pontmcă animalele nu știu să vorbească. Mistral o ții bun. Poate, la remontă.

— Ai dreptate, **l**. Oomis. Dar totuși eu ne vrea să-l mai încercăm. Unde aș putea-o face?

— Faceți-o cu bătrânul Crofter.

— Păi se pricepe l-ai cai?

— Atunci, duceți-vă la Divine. O leghe de drum până acolo.

— Bine. Am să încerc cu Spune-i lui Lefty să vină acolo cu calul.

Îl primi un om cu cămașii roșie. Mike Divine era un om cu picioarele crăcănate, fost jocheu pe vremuri.

— Spune-mi, Mike, ni putea să iei un cal în pensiune la dumneata.

— Încrederea dvs. Dar la Listor Hall nu mai e loc?

— Ba da... dar e vorba de diavolul acela cenușiu al lui Bunce. Bunicul meu nu vrea su **l** țină acasă.

— Ah - de Mistral e vorba? îl iau cu multă plăcere. Nu e acela care vine acum pe șosea?

Într-adevăr, pe șosea apăruse Mistral, adus de Lefty.

— Ce crezi despre, Lefty? Am impresia că* băiatul îi hipnotizează pe Mistral, denceia știe să-l stăpânească!

Între **t**. Imp, Lefty îl introduse pe Mistral într-un tare împrejmuț cu un gard de uluce, foarte înalt.

— Atenție! strigă deodată Mike Divine.

Listei1 îl cu un sall îndărăt. Deoi-oce Mistral, băgându-și capul printr-o spărtură. Era cât pe ce a-i muște.

Deoarece planul nu i reușiși*, calul începu să străbată (arcul în lung și-n lat. Căutând desigur un dușman pe care să-și descarce neca/. Ul.

— J. - uni călării a/. I de dimineață. Făcu I.isier foarte serios și acum vrea probabil să se răzbune.

— Probabil! încuviință Divine. Divpi \a spun, e un cal extraordinar. Un asemenea cal nu poate îi domesticit, decât numai cu vorbe bune și cu dragoste. Sau, dacă nu va merge cu dragostea... atunci trebuie întrebuințată puterea. IToi... prietene!

— Pe mitic mă chemi, gras. Inule? stându-și capul său îngălat.

Divine nu răspunse, ei întoarse spre Lisier.

— Cu voia dvs. Își îngăduie nespălatul acesta su mi vorbească astfel?

— Nu! Dar lasă că i dezvă (am noi... Ce vrei de la el?

Mike se înclină ironie în fața lui Lefty și-l întrebă cu o prefăcută polițe (a:

— Dorește domnul să ne dea unele amănunte despre Mistral?

— Nu.

— Atunci poate că doriți, domnișorule, să-l călăriți puțin prin tare?

— Să vedem, l efty, ia adiind o șea din mașină.

Lefty luă o șea din mașină, dar apoi se lăsă la pământ, că Scânci politicos.

— Ce înseamnă asta? întrebă I.isier supărat. Pune șaua pe Mistral.

— Cu grabă nu facem nimic cu Mistral, răspunse ștregarul. Să mai așteptăm.

Divine fierbea de necaz. Tu erele din urmă. Mistral apropia de șea. O mirosi și numai după ce îndeplini neca? t* ceremonie, se ridică l. Eft. Y în picioare, spre a pune mâna pe cal. Dar animalul o zbuglii repede într-o parte.

— Atenție! strigă Lisier.

Dar **1**. Efly. Și afla în spinarea calului.

— Nu vă fie teamă, făcu băiaul. Așa gin o. Ștp el câteodată ou mine. Mistral făcu vreo cât” va raite prin tare, apoi se opri tremurând. Dar trebui să mai freacă o jumătate de oră până ce băiaul izbuti să pună calului șaua.

— Fiind letate. Tinediat. Însă ce-l dezlegă. Mistral arată că știe să-și cinstească numele. Se repezi ca o furtună prin (are, nechezând, și sărind. De două ori scapă **1**. Ister căpăstrul din mâna și de zeci de ori se învârti Misiral. Ea o mori. Șca. În jurul cozii sale. Cel mai bun călăroi din lume n-ar fi pui ut sta mai mult de trei minute în șa și într-adevăr și **1**. Ister veni muște nisipul, dincolo de uluci.

Se ridic. I de jos. Clătinându-se.

— Trei) ui o să-l mai încerc odaia. Iacii încăpățânații tânăr, ștergănelu-și sângele de pe buze. Încă odată n-o să ishiitcaseii el să mă svăile de pe șa. Ori eu pe el, ori el pe mine...

— Nu mai încercați încă odată. Domnișorul. Se auzi voce speriată. Animalul o să vă facă miei fărăme...

Era vocea doamnei Divine, care asistase la toată scena.

— Nu - (i baga nasul unde nu-ți fierbe oala! o repezi Mike. vezi. (i de treabă... așa cum îi sia bine unei gospodine... Fie însă vorba între noi. Domnișorul. Femeia are dreptate... Zău. Domnișorul. O să încercați altă dată.

Apoi, pe un ton plin de grija adaugă

— Dacă vi se întâmpla ceva aici... suni nevoii să-mi iau tălpășița!...

Am mai spus că **1.i.** - ier era încăpățânat. Dar nu era lucru ușor să pui iar mâna pe* Mistral. În cele din urma, Divine reuși să-i arunce un arcan în jurul gâtului. Lister sări în șa și lupta între om și animal reîncepu. Mistral se

învârti iarăși, tot atât de repede, clar nu isbtiii să-l dea jos pe tânărul său proprietar. Începu apoi să facă salturi așa cum făcutustangii dar nu ajunse la alt rezultat decât să umple gura și nasul băiatului de sânge. În cele din urmă. Lister începu să se clatine pe șea.

— Domnișorul, îl ucid. Ali fel vă un ide el pe dvs. Strigă Mike, irlandezul. Betty. Aclumni repede arma - înainte însă ca Mike să-și puie planul în aplicare, Tisier zbură până la picioarele lui și rămasene în sufleit.

f. Eftv nu se mișense clin locul pe care sta. Iar când Divine îl chemă să-i ajute să transporte corpul ne în Suflet it in casă. Ștregarul răspunse foarte tacticos:

— Suni îngrijitor de e ai... nu valei!

I începu să râdă eu hohote și râsul lui mi încetă ici atunci când Mistral veni să-și pună botul pe genunchii băiatului, piivindu-l cu ochii lui mari și fru

— Crezi, băiatule, că ai sfârșit rll încăpățânatul ăsta? spuse l... Efty, mângâindu-i coama. Cu ăsta nu e de glumit!

...

— Mike, Mike, mi-e teamă să nu poată c'a și murit?

— Nu vrei să fi tu llcoanca? Ai mai dată să-i sângereze nasul unui mort?

— Omul lui Dumnezeu... fă ceva... Ta ceva...

— Ce mă (oi bați la cap... Tu sau eu... «are din doi a studiat, timp de un an de zile la Școala Veterinară?

— Păi ce, omul e un animal?

— Prea mare deosebire nu e! Numai că animalele sunt mai înțeleghătoare... Dă-mi mai bine orb o înghițitură... am tras o spaimă strașnică... apoi voi vedea de pacient.

— Mike, privește... râde... Mi se pare că-și revine...

— Domnule Lister... domnule Lindjcy... strigă Mikei zgâlțâindu-l pe leșinat, de umeri.

— Ai înnebunit? îl întreabă Betty.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu vezi că trăiește? Slava Domnului... Trageți o înghițitură de aici, domnișorule... Whisky e ce) strașnic preparat pentru trezirea oamenilor din morți...

CAP. XVI.

«UNICUL SE ÎMBUNEAZĂ

— Am să-i i dau un prilej, mormăi bătrânul cu vocea juma lato.

— Zău așa, faac (i-o! rugă Chanee, care se afla la piciorul patului.

— Cum de îndrăznești să te amesteci în discuția ce 6 am cu mine? se supără colonelul. Și cum de te-ai strecurat aici. Fără să bag eu de seamă?

— Voiam doar...

— N-am nevoie de la uriri... ceence cer e ordi ascultare. Trimitel acum o d. Lymmouth aici.

Chanee se grăbi spre. Ușă și colonel ui. Care se simția mai bine. Își aprinse o țigară. Când Tynunoutli apăru, bătrânul fredona înveselit, o melodie.

— Stai jos, John. M-am mai îndit asupra ultimei noastre convorbiri. Nu trebuie să uităm un lucru, că Lindley e tânăr. Nu crezi că asta poate fi o scuzi:

— Desigur!! Totuși...

— Uite ce-i. Eu vreau să-i mai dau șaua, pă una alta. Treci dincolo și umple - (i un pu arel...

— Iertare - dar cu un beau alcoo

— Ei, asta-i? Nu bei? Foarte frum

Sună și atunci când Cliunce i să nu [să îi

M poftească sus pe d. Lindley.

— I-ai văzut fața atunci când i-ai fi întrebă colonelul pe john.

— Nu.

— Strălucea ca un răsărit de soare. Îl idolatrizează pe Lindley, lucru ce de altfel îl fac mai lofi din ea = a, de peste 20 de ani. Bolnav să fiu. Mai curând îl îngrijește Clmnep.

Pe d. Nejvit. Decât pe mine.

Cameristul se înapoia foarte tăcut, spre a-i comunica stă nanului său că d. Lindley nu e de găsit.

— La un mă mai îmbrobodi, banditule, se supără bătrânul. Te pomenești că pușlamaua e iar în pivniță cu Darlev și-mi, 'neenrcă vinurile?

— Xu, mi c. D. Lindley a părăsit, casa ide vieo câteva ore împreună cu Mistral și băiatul de grajd.

— Cum. A îndrăznit să-i încalece iar pe Misiral?

Vocea colonelului părea mai răgușită, ar fața i se roșise cu totul.

— Domnișorul n plecat cu mașina. După cale știu, s-a dus la Mike Divine or. Să-l lase acolo pe Mistral.

— Păi ce. A înnebunil? lună colonelul, vădit ușurat, însă. Aici nu e loc de păscut. Ba stai. Că așa e... L-am interzis să i țină pe Mistral aici în tot cazul, să mi-l trimiți aici când s-o înapoia... Am de vorbii cu el lucruri importante

Cliance voi să deschidă gura. Să spună cev... Dar colonela] îl privi atât. De crunt, încât bătrânul servilor o șterse.

— Ai văzut. John? A.în sunt. Ei... întotdeauna încearcă - siiaeopen... După părerea lor. Întotdeauna are Limilcy dreptate. Ei îmi strică băiatul.

— P" l să-mi îngădui să te întreb cine Darley de Are ai pomonit mai uclincauri?

— 1) arte\? ucătarul nost. U. Deec întrebi?

— Așa... din curiozitate. Miră doar că Lindlev își găsește să bea tocmai eu bucătarul.

— Iu primul rând. Darley nu e bucătar, ci bucătar șef. Și în al doilea rând e un hătru bun de glumo, care se pricepe să cânte și să învesească. Lindley cântă din gitară și Darley din gură. Și apoi ce... e așa tragedie ea între două cânticele să dai pe cât un păhărel?

A înmormiit lui știa ce să răspundă.

— Nu-mi pot îngădui să critic purtarea lui Lindley. Dar dacă ar ajunge asta în urechea lumii?...!

— Oamenii mei și-ar tăia limba mai curând, decât a-l vorbească de rău pe Lindley.

— Cred că e foarte neplăcut pentru tine să știi că mândrul nume al usterilor...

— Deec întorci vorba? Ce e cu numele Listerilor?

— ...Se află în gura tuturor mușteriiilor cârciumelor din sat.

— Stai. Tinere. E cam tare tabacul ce-mi dai acum să-l trag pe nas!

— În definitiv și eu simt un Listeriașă că fie. Mi îngăduit să vorbesc cu toată libertatea cu șeful familiei mele!

— În definitiv, ai pușini dreptate! Noroc cum nu om care știu să mu stăpânesc... Haide, spune-mi ce părere ai ele Usterii.

— J'i-am spus-o de nuci multe ori. N'ure nicio noimă s-o mai repet.

Cu cât trecea vremea, cu atât se mărea nerăbdarea bătrânului. Când veni ora mesei și Lindley nu-și făcu apariția, linia bătrânului era la culme.

— Ticălosul vrea să mă facă să mă gândesc la el, peiurucă în ni cam muștruluit astăzi, spuse bătrânul, la sună-l pe Clance.

Peste câteva secunde, cameristul se afla în prag.

— c'lianee, du-te repede în camera domnișorului și vezi dac a ioate lucrurile lui sunt la locul lor.

— Arolo sunt.

— De unde ști?

— Pentru că acum o oră le-am cercetat.

— *Ești un băiat de treaba, Chance. Aș fi trădat și mparat fără tine... Joliul*

- Mă rog?
- Crezi că i s-o fi întâmplat ceva?"
- Nu. Sunt e onvins ca bestia i-a dat astăzj o lecție pe care o s-o țină minte multă vreme.
- Atunci nu-l cunoști... Chanoe I
- Porunciți.
- Ta șase oameni înarmați, du-te cu ei la Divine și ucideji calul. Ai înțeles
- Da.
- Pe tine, Jolin, te rog să-i întovărășești ca să vezi cu treaba se face cum trebuie.
- Vrei chiar să te duci's" a calul? îl întrebă afară, John pe Chance.
- De loc. Domnului colonel mai târziu, după ceri va trece mânia.

CAP XVII.

CONSILIUL SKRYITORESC

În «biroul particular» u1 lui Darley se adunase toată servitorimea castelului. Văz. Îndi, I.ynmulh ar fi înțeles cu e demascat, cuci Cliance povestea tocmai oamenilor cum vărul asmute tu) impui pe colonel împotma nepotului său.

— Ticălosul încearcă să-i răpească i o arie din moștenire. Făcu Gregory.

— Li tai gutui, /nu a. Șa. Striga Dar învârtind iște ochi înfricoșători.

— Buicii. Lua Clhmce cuvântul, trebuie să-l găsim neapărat pe domnișorul. Noi. Oameniii bătrâni. Nu putem contraveni poruncilor din colonel, dar se mai aflu aici cultiva cate n-ar risca mult dac un laccx>.

— Vorbești de Pur. Son? întreba I.oomis.

— Nu pe Tim MacFarlaud.

— Pușcăriașul" Nu. Mulțumesc.

— Măi băc (i. Făcu Darley, duci u «om a fost la în R îi

ison re. Nu înseamnă că nu poate f. oiui. Un om de treabă. Da, Clance are dreptate. Tim e omul care trebuie. Cu atât mai mul cu e l's r da le. Uni pentru omnișorul nostru.

— Bine - să trimitem pe Furland.

— pe acord?

— De acord

Tooinis își luă însărcina ca să l'xirumscă pe Trin-H găsi îi i1 Tin colj întunecos; J ei. Jt! - lu': „Gaid află despre ce e vorba, deveni îndn a lt. Ș: pnia. Rmor Oa cu restul personalului ou numai tou a dragostea neutru Lindlex. Ci aversiunea împotriva lui Lymmouth

— Acum e vorba să-l aduci nea-ii/orice preț. Rj; le-a Mistral i-a frâul gâtul. Îl iei cu *, - ują și-l aduci nuișina. Și dacă va înlîi/oî car-o., să le! m² ied re...

Prاف îl fac... Știu cu! îi cârmii vorba Tim.

— Văd că înțelegere! Acum mai stai o clipă 1 Tema! Toma!

— Aci sunt. Se auz; vocea grajd» nu...

— În zece secunde șaua să i le uic. U pe l «oș; or. Înțeles?

— Da.

— Lim. Dacă duci ia bun sfârșii irud-u fr-ta, atunci» Ci f: de-al mic-Iii. I (i dau (avântul meu. Nimeni nu-ți va mai c. Iu;» pricină!

Când lini pătrunse în casa lui Mike. O văzzu pe Bell; caii lui. Într-un colț era Lefty. Iar Clancy. Vfulddon și Divin „se aflau lângă „salica pe care zăcea moș. Teiion: I ea silului Lister I la! l. Scena se completa cu ilt\ Divine care sta foarte veselă lângă l. Ister. Ea fu care 1 zări pe noul venit.

— \propic-UL Tini!

Mac l'arlad se apropia de Lister, Șapca și întrebă:

— Sunt (i rănit, domnișorule? Ce s-a întâmplat cu Mistral?

— Mai **în** (Ai u de toate, ia loc. Fă-i puțin loc. Mike!
— Pot. Să vă spun ceva? Întrebă MacFarland.
— Pii. Dar misterios mai: ști. Tini. I s-a întâmplat
ceva bunicului? Vorbește, omule!

Domnului colonel îi merge bine. Dar la castel se
petreclucruri foarte nelămurite. Ar fi bine să veuți acolo.

— Gvegory le-a trimis?

— Gregory. I.oomis. Cliance și arley a înapoiati
imediat acasă, domnișouile!

— Cum. Nu **v** pot descurca fără mine? De ce dreseaz/.
A colonelului sau domnului Lymmouh?

— Asia nu se poate - absolut cu neputință!

— Și de ce. Mă rog?

— Domnule T.indioy. Te simți destul de tare să te"
ălici de jos? Întrebă Tim. Energic.

— Da' de ce?

— Ca să plecăm imediat aeasi

— Tiv. Bİ F?

— Cu iar lae-aș trebui acolo **l**. Indley se trânti pe
perne și râse înveselit.

ciii se amestecară și ceilalți. Stăpânul casei rânji,
Clancy Mulddon îl lămuri pe Tim că e desigur complet
tâmpit, d-na Divine îl invită la cină - dar MacFarland nu se
lăsă cumpănit. Numai atunci când Kättv îl privi cu ochii ei
de șerpoaică, Tini se mai muia. Înțelegând că în starea în
care se găsea domnișorul, nu-i era îngădui sul lragă acasă,
noaptea Ciiud foarte răcoroasa.

— Rămâi aici până își mai revine stăpânul «Hale și
mimică vestea celor deoasă, prin Lel ly.

Tim se lasă convins și-l chemă pe Lel ly la o parte.

— Vrei să câștigi un dolar? îl întrebă el.

— Depinde!

— Du.le la Lister-IIall. Caută să ajungi până la colonel
căruia să-i spui că **d**. Lindley zace bolnav aici.

Povestește-i chestia cum le o dureu capul. Jim; banii.

— Bine, dar mai întâia vreau să mănânc.

— Asta o s-o faci mai târziu. Iu. Ori pleci acum.
mai pleci deloc.

Dolarul era foarte ispititor, așa că aproape imediat dispăru în buzunarele fără tund ale flăcăului.

După ce Lel ly părăsi casă, Kitty se înapoia la bol.

În drum, Lel ly dădu de o ceată de băo (i cari jucau rișca. Jocul lor îl ispită și pe el. Se opri. Dinir un dolar, făcu doi. Din doi patru. Orele treceau cu repeziciune.

eră T.

— TWW.

DESMO - tăei

Castelul Lister Hall zăcea în întuneric atunci când. Imilc și Mite Farlan străbătură aleea care ducea la scara de serviciu. Roșiorul venin, la trap, în urma tnașinci. În depărtare, ceasul șalului bătea ora 2.

— Atmosferă încărcată, mormăi Lindley. În definitiv nici nu mi-ni spus încă de ce ni venit să mă cauți?

— O să vă spună Chanco. Mă miră dour că nu l-au trimis îndărăt pe I. Efty.

— Ce înseamnă vorbele astea n-sterioase? Ce? Sunt un copil?

Deodată se doscliise tisa și Chance își galbenă, stal idită.

— Ați prii it comunicarea mea prin I. Efly? întrebă Tini.

Privirea lui Chance îl cercetă rece și muștrătoare.

— Nici n fi fost pe aici.

— Am să-i frâng gâtul ptișlamalei acelei

Mai întâi du-ic de te culcă, Tim. Spuse Lister, foarte liniștit. Chance. Tim și-i făcut datoria încercând să mă aducă aproape cu sila aici. Nu e vi ovat de întârzierea mea

Tim nici nu așteaptă o a doua invitn ție și dis aru.

— Acum spune-mi ce e cu mutra asta de înmor.
mântare? îl întreabă Lister pe Chance, după ce răntuser
singuri.

— Sunt foarte supărat.

— Păi nu ji-am spus că Tim n-are nicio vină?

— Sunt supărat pe mine... nu pe el. Nu trebuia să
comunic prin dânsul o cliștip atât de importantă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— D. Colonel era foarte îngrijat... cu atât mai mult cu
cut a fi dispărut împreună cîl Mistral, fura sa lăsați vreo
urmă... Pentru moment nu vă pot spune mai mult... Afară
doar ca d. Colonel dorește să vă vorbească.

Nu se trezi bine, a doua dimineala.

Comunică, dorim. A domnului colonel a-l vedea.

— vreau beau, nuit inlâm, o ceașcă

Clance.

— I\\dus. Elu<e (i-\\a mai în U îi 11 la d. Colonel.

— Ai venit! îl auz. I el pe colonel spunâir. Lii-i. Când
pătrunse în cameră. După câte văd, trăsli inc” Credeam
că ești noua victima a lui Mistral!

Liucilev avea poftă să laspumlu ceva. Cinică e mai
bine să facă.

— Cele ce. I... în ani couslaiuil un prilej...

— T.rtare... înțeleg...

Pot să știu cu cine

Colonelul își mușcă buzele.

— Cu un om Toarte cinstit și cumsecade. Cu vărul

— Cu John?

— Da.

— Ai vorbit cu Jolm despre vescu numai pe mie?

— Te supără?

— Nu... mă miră, doar! răspunse Liidley. Închizând
ochii.

— Deep ai plecat cri? Nu știai c. O să fiu în din cauza

la?

— Ți-am ascultat porunca... ducundu-l pe departe de casă.

— Am dat porunca asta. Deoarece nu voiam să cazi victima salvă Iccici acestui cal... Dacă mai fi ascultat, ucideei calul fără să mai stai la gânduri. În loc să faci astfel, ai plecat eu calul, lăsându-ană pe mine foarte îngrijat de soarta ta...

— Nu știam...

— Nu e adevărat!

— Nu îngădui să mi se spună că mint.

— Cum? Tocmai tu vorbești așa? Tocmai la care ai arăt numele Listevilor prin toate e arc lumile și noroaiele?

— Nu tu. Ri vărul Jolm vorbește neum prin tine. Colonelul, văzând că răspunsul lui Untlley nimerise în plin, își pierdu cumpătul.

— Așa ele rău ai decăzut... la ușile oamenilor?

Lister nu răspunse nimic, ci întorcând spatele, să plece din cameră.

„Nv» - Rămâi aici! îi strigă colonelul. Dacă pleci, pleci

«nii n totdeauna... i voie să i t* vii!

— 13 ino. Răspunse bislor, care vedea poate stăpâni. Mani săi urat să mă tot vierme în laia ta.

— Atunci toiul noi doi, Lindlev

„Ist-er!

— Îmi pare liue că n-o să mai trebuie din cauza ia.

— Te șterg din via (a și te desmoș

— M u I (ți mosc lui Dumnezeu cam su pot deveni, în sfârșit. Un om liber

— Pleacă din casa I (i voi da tot ce ți se cuvine...

— Puțin îmi pasă de banii tăi. I las lui Jolm Lymmouili. Pontruea să-ți) oară pupa cișmele! mai am vreo câteva miișoare dolu mama și o să mă aranjez eu cu ele...

— Lindlev - pe aștește imediat camera.

Usier se înclină și ieși.

— Copil nerecunoscător, strigă bătrânul în urma lui. Scoase o țigară din tabacheră, își flipse degetele până ce izbuli să și-o aprindă, apoi în ui să sune, ca un disperat.

— Baia, tună el lui Cuance, sau mai bine o compresă rece!

După ce-și luă dușul, bău o sănătoasă porție de vin.

— Spune-mi, Chuuce, întrebă bătrânul, după ce se mai liniști, am țipat tare?

Nu. Mai tare ca de obicei.

— Ați înțeles ceva, voi, ceia de afară (

— Nicio vorbă.

— Slavă Domnului! Mare noroc că noi, Retiții din iția lăster, știm să ne stă înii. Du-te de 1 poștește lici pe domnișorul.

CAR NIN.

pregătiri dk: carl

ca morii.

O maro neorânduială domnia în când Clianeii pătrunse în ea Toala și conjinului lor răspândii prețuim

— A, woa să-mi vorbeasia? Spuuc-i că îiuiinto a părăsi casa. Voi trece pe la el. Du-l.e d"-i spune așa și revino. Căci vreau să-mi iau rămas luni (lela line.

Clu. Nec l-n să mi. Șcii din ușă.

— Ce mai o? întreba l. Istor, surprins.

— Vreau sii vă alia" aiempuneu ca l veți găsi acum e

d. Colonel într-o foarte hună dispoziție.

După aceste vorbe, cameristul se luapoi la nul său.

— Ei vine? întreba colonelul, plin de nerăbdare.

Era atâta dureie în vocebătrânului. Încât» și Clnince, care știa să se stăpânească. Speria.

— Va trece po la dvs. Înainte de a părăsi casa.

— Deschide fereastra, strigă bănânul.

c'hance ascultă și în casă pătrunse acum frumoas;
melodie a câinelui nătâng și a vulpoi deștepte.

— Pot să-i ajut domnișorului la împaeliomt

— Dracii să vă ia pe amândoi! I'a ce vreo

Cu mâna îi ominândă apucă bătrânul e ținut în laja
ochilor, panii ce (T.ance dispăru.

Neorânduiala devenise și mai mare în camera Îiister
dar cufărul de pe masă, tot gol era.

— Nu vreau să iau prea midie bagaje. Plec. Mea
largă, bătrâne. Nsfârșit. O să văd alte locuri și

— Și Ice. Uji numai cu valiza aceia mică?

Da. Bai ajunge.

Cântând mereu balada lavorilă. De Icre; fră.

— Câte cămăși împachetez, domnișorule

O jum de duzină!... \numai ciorapi să pui cosa mai
mulți. Cu temiisul se rup foarte repede.

— Și câte perechi de ghete?

— Două... mai pune și pantofii de ke.

cisim4 e?

— 1 îi este. Iu definitiv, împachetează totul, pe vapor
nu coniează dacii ai o valiza mai mult.

— Domnișorul vrea să plece eu vaporul?

— Da plec spre Algeria sau Madagascar.

— Și pe Mistral îl lăsați aici?

— În, drace... de Misual am uitat cu totul!... a, ș-ai...
ce lac cu el? Trebuie să rămân atunci aici, ca și! pregătesc
pentru cursele (lela Querfeld. Ce ocii o să facă bunicul
când va vedea ca Mistral câștig premiul cel mare!

O să lic foarte. Șurprins.

Știi ceva? O să-mi închiriez în apropiere o căii rupi
peniruca să mă îngrijesc cât mai mult de istrn!

— ÎVN cumva vreți să se (ați la Clyncy Mulddon?

— De ce nu?... Asta e o idee foarte bună... Când voi
veni ostenit dola muncă... păhărelul meu mă va aștepta.

Până mântui cu împacheta lui, eu mă duc la bunicul.

Calin, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei, I.Indley intră în camera colonelului.

Voiai să-mi vorbești? întrebă el, foarte mândru. Despre ce e vorba?

— Aș - nu era ceva uscat.

— Țin să (i mulțumesc pentru lot ce ai făcut pentru mine în decursul anilor și dacă vreodată le-am-ne mulțumii cu puriu ca mea. Rog mă: rji. N-am făcut o din răutate.

— Așa de sigur ești? Vai niciun reproș să ni-i faci?

— Nu - deaccia v. Ea. I să-mi dai mâna și să ne despărțin ca doi buni prieteni.

— Când te and vorbind așa. Îmi dau seama că ești un adevărat l. Ister. Acum, însă, înainte de plecare, îți cer un singur lucru. Îți cer să-l ucizi pe Mistral, înain. Ca acesta să te ucidă pe tine.

— Altceva nu po (I să-111 i ceri?

— Nu vrei dar să mă ascuți?

— Pe Mistral l-am anunțat în mod olicml penin ursele (lela Qiorfcid și nu pot da îndărăt.

Dacă vrei, îți retrag cererea și spun că ai făcut e fără încuvinjarea mea. Înțeles?

— Bine, bunicule, vrei să mă laci ele râsul lunyi? Vrei să se spună că mi-o teoriu de un cal?

— Așadar, (îi mai umil ia el decât la bunicul Ian?

— A am. - pus asta...

— Dar așa reiese... Pentru uliima oară: vrei sau să-mi îndeplinișii rugămintea?

— Au pot reiiința la curse.

— 1 i (ălos nerecunoscător! Pleacă și să nu-mi mai apari înaintea orbilor.

Afară îl aștepta, galben Chance.

— Dacă domnișorul ar aștepta n trece furtuna...

— Au - în săturat! M'u aruncat afară pentru a doua

oară... Spune-i lui (iregory și celorlulți că \ renii să-mi iau rămas bun de la ei. Să mă aștepte jos.

Bătu apoi lrt ușă lui John și intră înăuntru, îouth ei. I adâncit în citirea unei cărți.

— John. Află că sunt knock-out... ai câștigat!

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă bymmouth căscând plictisit. Ochii săi trădau însă că înțelese foarte bine vorbele vărului său.

CAP XX.

sr. \ici iuk!

Ister strânse tăcut mâinile tuturor servitorilor. În în lor se vedeau lacrimi grele. Majoritatea se afla castel încă înainte de venirea lui pe lume.

lui, un coș. Se formă un grup alcăluui din Gro Loomis, Darlev și Chanie.

— Scumpii mei prieteni, vă spun... voiam să vă spun...

Nu mai putu continua din cauza emoției.

Cei patru! >arpn (i plâneau, fără rușine, u-se unul pe a lini.

— Vino, Clanee. Numai pol vedea scena asta! și Lister se depărta pentru că și ochii lui se scăldau!

Tini sta intrăm eol. Și-l privia cu hotărâre.

— L. a revedere. I im.

— Eu îmi rămân aici. Domnișorului

— Nu cumva vrei să vii cu mine?

— Nu „poate, idiotul. *! Sunt tot atât d sărac ca și line. N'nu-mi pol ingă luxul unui slujbaș.

— N ani ne vor de hani! Vreau numai să fiu cu cl-ta!

Prin casă, se auzi deodată clopotului înfuriat al stăpânului.

— C>nți închiinit cu toții? și l igă când

Gregory pătrunse în cameră. Poți să miști ce înseamnă asta” și cine a plecat adineauri așina

— Mașina... «fost... domnișorul...

Gregory nici nu mai nu a vorbi din cauza suspinelor ce i se urcau pe gât.

— Lasă. Nu fi trist, făcu colonelul, după ce se mai potoli. O să revină pocăii. Dar Chance unde e? Sun de o veșnicie. Du-te la dânsul și spâne i că e concediat. Ai înțeles?

— Bine, domnule. Țin doar să vă spun ea Cjmnce nu se simte atât de bine.

— Nu se simte bine?

— Dacn-mi îngăduiți, îl voi înlocui eu.

— Lasă... n-am nevoie... poți să te duci...

Când Gregorv părăsi odaia, băgă de seamă că bătrânul întoarse capul la perele, spre n nu i vedo: i Irânul întorsese capul la perele. Sprij a nu i se uctfcu

CAP. XXI.

DEMISIE ÎN BLOC

Judecătorul Postlewnite veni chipă amiază în vizită.

Fu condus în bibliotecă, unde se afla colonelul. Bătrânul îl privi vesel, cu un râs șagalnic în coiful buzelor.

— Așadar ai auzit și t. U? cârâi ol.

— Despre ce să fi auzit, dragă Charles?

— Firește c'ai auzit dacă faci o mutră ca de înmormântare.

Judecătorul luă loc lângă hunul său prieten și amândoi începură să vorbească despre vânătoare.

— În definitiv, eu n-am venit ea să vorbim despre câini, spuse judecătorul, în cele din urmă.

— Ei, spune ce le doare? Da, e adevărat: Linciiey a șters-o tocmai acum când sunt bătrâni și bolnav, după ce o viațu întreagă l-am îngrijit cu atâta dragoste!... Asta e... dacă vrei să știi!

— Firește că știam deacum - tot orașul o știe.

— Aș fi vrut să te rog să te duri să ini-l aduci acasă...

clar cred că o prea târziu... Spune-mi cîstit: n-am procedat bine?

— E adevărat că Mistral e cauza certeii voastre? întreba judecătorul, în loc să răspundă la întrebarea castelanului.

— Ifi închipui că nu țineam deloc să-l văd ucis de bestia asta!

— Și crezi că n-o să mai încalece armăsarul?

— Trebuia să-l las să tacă ce vrea? Noroc că eu și (în să mă stăpînesc. Asta a fost întotdeauna slăbiciu

S că
ă băiatul În cu
sperăm se va toarce rînd.
ce si O! (e
aproap gur căe ae.
e's n-are

B — ar — m
a arecîteva e Bisate ama
un miiso el
a — la
prostie Auzi: se N
... J femeile Săbani... ădăi
În to S cel puțin
să că-îpi fii unde e?
va repede

...

c'iaucy

— Și-a închin t etajul de pus al Mulddon.

— \u mai spune!...

— Firește că i-am trimis un cec, ea vreau să-l Ins's; i moară de foame.

— Coi im i trimis?

- 500 dolari pentru luna
- L-ai trimis prea mult. Asia în Ea:
- Pentru o sân" i:! persoana e prea mult.
- Fleacuri! Lăuă întru săptămâna o's;
- Deaccoa cred c'o să vie înapoi. Ce ei.
- Știu eul... Să nădăjduim, Cs scepție.
- Dec e n-ai adus-o și pe I laleyotv
- Se plimba pe ejmă cu 1 ymmouhi.
- Ce e. Ezi înspre el
- Fui face impresia unui baiul foarte bun.
- Așa și o!... Intru!...

Un servitor pătrunse în cameră și întins oarut supărat, o întinse judecă io care după ce o mai netezi, citi cip trimis cecul îndărăt, eu multe mulțumiri. Vreau croiesc singur drumul în viață, fără ajutorul

— Bravo!... Asta-mi place...

— Și eu îți spun că e un idiot colonelul scos din sărite.

— Nu găsesc! se încapă înă judecătorul. Abstrucpe făcând de stilul respectuos al scrisoarei. Reiese limpede că băiatul te iniv-C.

— Încetează dacă u vrei să crup de necaz... m³, colonelul se opri, auzind o nouă bătaie

— Trebuia negreșit să înmânez domnului colonel această serfoare. Răspunse servitorul. În mânând bătrî

Dda primele rînduri, în Sa.

Recunoscătorul tău nepot

LINDLLA USTUR

— Draci și

Intr

RDOMNULE COLON LL!

Ne înîduii se va aducem la cunoștință că părerea noastră că d. L.indicy, fiind singur pe lume, acum, mai e nevoie de noi. \ a rugăm deci să bir. Cvoii a b atât de hun și

să în concediați.

Ale des. Slugi prea plecate.

I horn as Clance (luândler (Tegory I licodor Loomis William Oarley

Judecătorul Postii waite izbucirii într-un hohot de *” s iiorini din inimă.

— St. Iașnic! Servitorii îți dau cu tifla. Acum. Cred” ar fi bine să închizi porțile și să vii să sâni la mine.

— Im nu găsesc nst;, ată1 de comic! câinii colonelul, știi că la mijloc e mâna lui Lindicy. Care vrea să-mi tragi o caciainia... De necrezut!... fi bănuir nicio dată că oamenii mei mă vor părăsi!

Începu să sune ea seos din sărite. Valetul pătrunse în cameră.

— Puicii să vă earăbăniți în toții la trădălor țipă el înfuriai. Și spuneți-i că-mi pare bine că am scăpat de el... Plecați... dar. Repede... până nu mi sure mușinrii!

Clance dispăru, luciii. (and rămaseră singuri, privirea colonelului alunecă pe fereastră. \fără în grădina, John 1. Ymmouth se plimba eu Tfnicyoie. Cari îi adresa, tocmai, un zâmbet foarte grațios.

— La ce uită... Asta o un semn al sontreil...

— Îi văd pe cei doi tineri... dar despre urmă.

— Păi tu nu vezi că corni i-a unit pe acești doi tineri? ... În tot cazul, te rog ca imediat ce ajungi acasă, să-mi orânduiești un nou testament. Toată averea mea - mobilă și imobilă - o las lui Lyânmouth.

— I Io. Prietene... Lindley nu merită să le orți atât de urât cu el...

— Nu mai vreau să știu de el... îi ce dragoste l-ai crescut și ce urât. Se poartă el acum cu mine! Niciodată nu i am’s us vreun cuvânt urât... Dar, hasta... nu mai vreau să știu nimic de el.

Judecătorul oftă.

— Păcat! Am am: 1 iluzie deșartă... un vis ce se destramă zadarnic. Îmi ziceam întotdeauna că Ilalcyone se va mărita cu moștenitorul lui Liftier Hall și doi bătrâni...

— Așa să fie!

— Omule, nu înțelegeți?... Și Lynmouth e un l. Isler!

— În definitiv. Antipatic u e...

— Să știi că și ea o să fie mulțumită cu schimbul acesta.

— Așadar eșfcă ferm hotărât să nu te mai de Lindley?

— Pot să și jur...

— Nu jura, bătrâne! făcu Postlewaile. Luând mân prietenului său. Am să fac așa cum vrei tu, deși părerea mea...

— Ai ceva împotriva lui Lymmooth?

— Nu - dar așa de curund nu voi putea 'ni. Prea călduros cu el...

— P un băiat de toată încrederea.

— Spune mi, știa că va lua locul lui Lindley, atunci?...

— Nu - Dimpotrivă, atunci când i-am spus, în sfătuit să am răbdare, având în vedere tinerețea lui Lindley.

— Poarte frumos din partea lui.

— Vezi?... Băiatul ăsta o o mină de aur. Pe Halevone cred e o vei putea tu convinge. Sari ți-e teamă de niscaiva greutate?

— Da' de unde!... Halcyone e ceară curată în mâinile mele...

Atunci totul e în regulă. Uite mâna mea!

Judecătorul șovăi, dar totuși strânse mâna prietenului său...

— Ca să tiu sincer - nu prea-mi place toată stea aslal
CAP. XXII.

— CREȚUL LUI I... EFTY

Câini Lister pătrunse la Divine, o văzu pe Kitty care se căzneu să-l păcălească pe Mistral cu un puuiu se ovă7...

I ai! ei repam găurile dintre uluci.

— Ce e, Kitty?. J'i-a-i pierdut surcciul la Îiime f

— Nu... iun prunii doar un mic concediu... suni extrem de obosită...

— Ce ai de gând să încerci azi cu el? întrebă ATke, arătându-l pe Mistrul, eu capul.

— Vreau să călăresc! Unde T.diy?

pună şaua pe cal.

— Aici! făcu I. Efly. Cnlegându-se de jos. Dar atât de ușor n-o să fie. Cel puțin o oră o să dureze până pun şaua pe El.

— Alunei lăsăm pentru altă dată, în oraş.

Fără să spună o vorbă, T. Eftv se înapoia la locşorul lui favorit. Şi se trânti iar cu burta la soare.

— Kitty, mai sunt 40 de minute până la plecarea trenului, făcu Mike, uitându-se la ceas. E limpid s-o! ci din loc.

Vai, tată, cum vorbeşti! Ce-o să spună d. L.ster despre mine?

— Că n-ai venit numai pentru dânsul.

— D-le Lister. Nu-l crede!...

— Nici gând, dră Kitty.

— Ei asta-i. N'ai spus tu azi de dimineaţă mi talc: «Alamă, crezi c'o să-i plac d lui Lind oy>... Şi îi a răspuns ea: «În tot cazul tot timpul stă cu ocini tine»... Dracii să mă ia dacă vă pot înclege pe femeile!

— Nici să nu vă închipuiţi cant a

Lister, râzând.

— Tată - ai o purtare revoltătoare!

— Eu nu pot să suluicomedie asta. Oră întreaga te-ai laţii îi de colo până colo şi cum ai auzit zgonioiul motorului, le-ai repezit spre Misirul cu un pumn ele ovăz în mână...

— Te urăsc... dacă vrei să afli... înapoi...

— Parcă ji-a cerut-o cineva? îmi pancliai mai bine. Aș vrea să te văd maritală cu un baiul cumsecade, de rangul tău și să ui copii mulți, mulți, decât să i văd mereu Îilcând pe prousla în păpușoi - îi dând ochii peste cap ca tealristele!... Și acum du-le repede în casă și spune-i mamei ce ți um's us eu acum și o să-i vezi cum îți ia. Purica!

Kitty zbi. ru, plângând, în casă, în timp ce bătrânul continuu mai departe, supărat:

— Ducă iei femeile în serios, înnebunești, mi alta... Nu trebuie să le luși să îi ice nasul... asta e singura soluție... O vezi nu fain mea. Era o fetiță foarte cuminte până ce dracii în a pus s-o dau! a școli mai înalte. Acolo i s-au băgat fel de fel de idei în cap și... dar ce înseamnă asta? se îiilreriipso el, deodată.

La automobil se opri pe șosea și din el coborî un tânăr, care se apropia, ca pălăria în mână.

— Aveți pe aici un băiat cu numele Lefty? James G. Henley e numele meu! spuse noul sosit și întinse lui Mike o curte de vizită.

— Detectiv particular? Știam eu că trebuie să fie ceva putred cu băiatul acesta!... Hei, Lefty... Lefty!...

Dar Lefty dispăruse.

— Vo fi văzut venind.

— Încotro o fi luat o?

— Dao u șters-o. Să știți că nu-l mai găsiți. Are el cotloanele lui pe unde se ascunde și nici dracu' nu-l poate găsi.

Detectivul își aprinse o țigară.

— Nici n uni de gând să-mi pierd vremea pentru el... când s-o înapoia. Însă. Cânti-i în numele meu. În ghiont în toată lesrcu și o să priceapă despre ce e vorba.

— Lasă cu știu eu, rânji Divine. D. Lister e stă înul lui.

— Dar ce-a făcut? întrebă tânărul.

— A golit odată buzunarele cuiva, care, recunoscându-l. N'a depus plângerea. Cu condiție ca pu. Şlumaua să-i dea banii înapoi. Până acum. Însă. Nu s-a ținut de cuvânt. Nu e nimic. Mai devreme sau mai târziu nimereşte el la «mititica» I

— Şi despre re sumă e vorba? întrebă Tister.

— Vreo VIO de dolari. Plus 100 cheltuielile mele.

— Linie - peste câteva zile vei prii noutuji de la el.

Nu dispăru bine maşina detectivului, cu I. Efly era iar la locul Im favorit. Fişier îl chemă la el, scoase carnetul de cecuri din buzunar, iscăli unul. Apoi îl întinse, liniştit, băiatului.

— Ce să fac cu asta? întrebă I.căy indu-i să şi creadă ochilor. Scrie.000 de dolari!

— Du, 1. Cliy. Fă cu cecul acesta ce vrei. Ori îl trimiţi iecl ivii lui şi scapi de închisoare, ori îl încasezi şi aturicia nu trebuie. Să te mai prind pe aici. Alege!

Fără să spună vreun cuvânt de mulţumire, Le fty togă cecul în buzunar şi ruse.

Cât despre Milce. Era foarte supărat. După el, nici în ruptul capului n-ar fi scăpat puşlamaua de! chişoare.

— E un bandit ca şi Mistral, domnule Lister, să ştii, numai că nu e atât de frumoe!

CAP. XXIII.

PROIECTE DE CĂSĂTORIE

— ITalcyone, fetiço, încăpu judecătorul după ce goii a doua ceaşcă de ceai. Cfite propuneri de căsătorie primit până azi?

— Şapte, unchiule.

— N'ai uitat iiciuna?

— Vorbesc de acelea c. Arc au venit de la bărbaţi serioşi!

— Ce înţelegi tu prin bărbaţi serioşi?

Depinde... Deee mă întrebi?

— Uite... numai așa... Și din acele șapte ți-ar fi plăcut vreuna?

— Unchiule... te rog!

— Totuși... s-ar fi putut...

— Ți-aș fi spus, atunci!

Judecătorul își aprinse o țigară și rotogoalele de fum.

— Și inima ta n-a spus niciodată nimic?

— Nu - bărbatul visurilor melc încă **n n** apărut, sau dacă a fost... nu m-a luat în considerație.

Judecătorul se ridică foarte speriat de pe scaun.

— Cine a fost acela?

— Mai întâi că e aproape un copil...

— Ah. Pricep... vreun licean?

— Nu... avea vreo 2" de ani... Altă dată, mi-a pl; un balei ist de la Teatrul Palast...

— Vai de mine... un artist?

— Da... dacă vrei să știi...

— Gata? Aici se sfârșește lista?

— În nu. Al treilea a fost un viorist polonez care concerte în pensionul nostru, apoi...

Onrește-te. Ttalovone. Oprește-te!

tit de toți idioții, care...?

Da... dar numai de la distanță I

— Era și vremea să te rechem (lela pension! Halcyone!

— Mu rog).

Tăcu o clipă, neștiind cum să înceapă, apoi continuă:

— Mai devreme sau trebui îăriți, urniși!

— Firește, unchiule!

— Și munci, desigur.

— Liicșic, unchiule!

— Uite le i. Eu cred că ți-am găsit bărbatul ce li s-ar potrivi. Mai întâi, vreau să fi spun o poveste. Demult, îndată după moartea mătușii tale, Mntra, adică Sofia mea,

mi-am fost numit tutorele tău. O lună trecu doar și-ți și cheltui vreo 100.000 de dolari din banii tăi... Cred c'o su te superi acum. Iubito?

— Dimpotrivă - te iubesc și mai

Pil clătină din cap.

— Scara, după ce tu te urcași în camera ta, mi se anunță vizita colonelului Lisler. Am voit să-mi ascund revolverul... dar Lister îl văzu și de voie, de nevoie, îi povesti toată păauiu mea. Ce mi-a spus, îți închipui tu, cucii îi cunoști doar, vocabularul. După ce sfârși de spus cele ce voia să-mi spuie, se așeză la masă. Și-mi iscăli un cec pentru suma de 111.789 de dolari, adică suma exactă ce-mi lipsea din averea ta.

— E un adevărat Lister, răspunse ea, cu ochii strălucitori.

— După câte văd eu, îți cam place familia.

— N'iiin cunoscut niciunul care să-mi fie pe jumătate atât de drag. Ca dânsul.

— Strașnic!... Din seara aceea, am devenit un altul. Nici tu hă îi tură. Nici tu cărți de joc. Peste un an am reușit să-i dau îndărăt colonelului suma ce-i datoram. Acum știți tu ce avere ai?

— Habar **n** nin, unchiule dragă.

— O nimica toată îți lipsește ca să ai șapte milioane.

Ea nu păru impresionată de mărimea sumei.

— Planul lui Lister și al meu, era să te măriți cu moștenitorul lui.

Tlalevone își strânse mâinile, dar nu spuse nimic.

— Ei, tu ce spui de băi

— Mi-e foarte simpatie.

— Știi, v-am observat azi efind te plimbai cu el.

— Pai azi m-am plimbat numai cu John Lvmmouth.

— Firește... știu!... Scuzu-mă o clipă!

Săii 1» telefon și ceru legătura cu colonelul Uster.

— Bătrâne, chestia e în regulă - am vorbit tocmai acum cu ea!... Da. Da aranjează și tu eu John... Așa, sau cărat cei patru!"... Nu, nu cred că Lindicy a făcut asta... Nu (e mai enerva a. Șa... dacă te aude careva de la Telefoane cum blestemi, întrerupse legătura. La revedere!, lialcyonc. Care ascultase, galbeuă, convorbim ridică spre a părăsi biblioteca.

— Calul trebuie sul îmi (I Îndurailui Lindicy, copilule! Nu K> (i*" să primești daruri de la un drac atât de sărac ea dânsul, știi. A devenit foarte sărac de când]-u desmnsfonii colonelul!

Ocsmoșfemt... și sărac?

j înainte ca unchiul să unii poată fata dispăru.

CAP XXIV.

DECLARAȚIE DE DRAGOSTE

Ilalevorie nu coborî la masă, ci comunică unchiului ei cât arc o migrenă îngrozitoare. Judecătorul rămase foarte gânditor și urcă să bată la ușa încuiată a cumemică plimbare?

Md-e imposibil, iubite unchiule!, încearcă 1

— Exclus-Mergem numai până la Borrogate. Vreau să vor-I esc eu Lindjey în privința calului. O (bestie atât de „Vă nu i> poate fi rezolvată de un băiat de grajd.

1 Uneldule, dacă ții atât de mult...

Vocea ei devenise parcă mai energică.

Jiinc, fetițo, n-o să fi pară rău... Între timp, m

În Halcyojie coborî atunci când mașina trase la scară.

„Ridicase gulerul pardesiu lui, judecătorul bagă că fata era roșie ca focul.

Deși i

seama ea me. A * →

de Greu mai pot bărbații să vă înțeleagă, spuse! R, ținând din cap. Acum o s-o luăm ceva mai repe

c' K>aici o să-l treacă durerea de cap.

Ivdrn n. Llalcyonc puse câteva întrebări privitoare
îi...

— Li. Ster-A fost dezmoștenit și decci Ce o să ia LIIK
Nu va suferi prea mult?

facă a așteriuu-o așa. Și apoi nici nu înțeleg de ce te
interesează atâta! Să vorbim mai bine de John
yniinouajimți subil. Și n mai scoase o vorbulijă.

aptă aici, făcu judecătorul atunci când ce opri!
«hanului.

mașina j-e un și eu - prea e răcoare aici în mașinal și
înninie ca bătrânul să mai pnaia spune ceva. Fata era
lângă dânsul, Pătrunseră într-o cameră luminata doar de o
lampă de gaz.

— Nu-mi place deloc casa asta. E groaznic să tru.

Hi ca o închisoare... Săracul ljuelle\... săracul...

Asia e niulumilă plăcerii lui de a se înhăita cu țoale
pușlamalele. Numai el e vinovat de nenorocirea sa... Acum
o să mă duc sus să văd dacă-i găsesc ca meri.

— Fără tino nu rămân făcu fala. Repezindicse e
urmele bătrânului.

Deodată auziră o voce care cânia. Aria nu era prea
grozavă, iar textul lăsa de dorit, neliind» eniru urechile
delicate ale unei tinere fete. Jndecii iofu-l bă în într-o u. Să
și muzica îneclă.

În cameră, se afla T.indicy dezmoștenitul urmaș al
isterilor. Împrejurul lui se găseau cei patru servitori
concediați de colonel, plus Tim Mae Farland. Corul era
condus de Darley. Care bătea Iadul cu o cogeamite lingura
de bucăiărie.

Darley la primul care zări noii veniți.

— După câte văd, nu ești prea îmimer Posllewaite
aruncându-i o privire întunecată.

— Fac și eu ce pot! Luați loc, vă rog și gustați din
friptura asta preparată de Darley. Idiotul ăsta gătește de

zece ori mai mult decât pot eu înghiți.

— Mulțumesc. Noi am mâncat... Am venit doar...

— Unchiule, dar e mor de foame...

Judecătorul îi adresează o privire îngrozitoare, pe

— Am avut niște dureri groaznice de cap. Îl lămurii că pe Lisler și n-am luat nimic în gură. Aerul răcoros mi-a făcut bine. Unchiule. Văd că ai avut dieplile.

Judecătorul își mușcă buzele. Ce alta puica laee.

Lindicy îl ajută pe Gregory să puie tacâmuri pentru musafiri și isiniti să-i șoptească fetei în ureche;

— Ești o fată și jumătate!

Chiar delu prima îmbucătură, fata declară; odată nu mâncase friptură mai gustoasă.

— Ia gusta și lu'. Unchiule o să vezi!

— Nu, mulțumesc, refuză judecătorul.

Am venit la tine. Tinere...

— Sună ca și cum ai vrea să-mi vorbești de afaceri, îl întrerupse Lin și afacerile nu se discută așa. Îmi îngădui să-ți ofer o sticlă eu must de mere!" Gt egorv - o sticlă pentru d. Judecător!

Judecătorul n-avu încotro și prin paharul.

— Gregory, nu mă așteptam ca tocmai tu să părăsești castelul!

— L-am părăsit pentru a nu lăsa un Lister în încurcătură! răspunse Gregorv, umplând iar paharul judecătorului.

— Așa arată mustul de mere? Trabuc că n-am hăul niciodată ceva mai gustos.

— Mulcidon e un artist! O să-mi îngădui să vă trimit ut1, butoiaș acasă. Dacă s-ar vinde asta pe sub mână. Milioane s-ar putea câștiga. Poate o să mă ocup și de branșa asta.

— Și legea? întrebă judecătorul înfuriat.

Ce să-i faci? Un negustor trebuie să încerce de sau

poate nu știi că am devenit negustor?

— Cu asta?

— Firește! I-am întâlnit azi pe Samnry Dent, care în a luat în serviciul lui.

— Dar nici nu te pricepi la așa ceva.

— Firește - habar n ȳm. Am ȳnvăț. ni ȳnsă că principalul e să găsești un client... și eu cred că lucrul acesta nu e prea greu.

— Numai să nu te ȳnșeli!

— Exclus ... Uite de o pildă Wai ren Clttindier. M'ani întâlnit azj cu el și mi-a spus că tatăl lui vrea să-și cumpere o casă la oraș... Uite o afacere pentru line. Băiete mi-am zis și peste câteva ore bătrânul Chaiuuer își cumpăra casa prin Dent. Firește că eu ȳmi ȳncasai comisionul... Fi, o rea nfaecren asta?

— Felicitări! făcu judecăorul rȳzȳnd și sorbind al patrulea palmide tist. Uite. Acum. De ce am venit și noi nici. Cu toate succesele iale negustorești, nu vej putea trăi așa larg ca altă dată... deaceea tlalcyone nu poate primi de la tine un cadou atȳt de costisitor ca iapa pe care i-ai trimis-o.

— Iertare... dar ȳnțeleg deloc... Domnișoură, a-ți place calul?

— Ba da. Findic Dur mi-nnt. A ui putea ȳntrebuința mai bine durui acesta...

— Exclus, niciodată n-aș fi putut da o mai bună ȳntrebuințare jepet pe care numai eu am călurit-o.

— Gregorv. Ia mai dă. Mi un păhărel de must, făcu deodată judecătorul. E delicios, nu altceva!

— Și ușor cu apa asigură Findley. Care-i făcu lui Gregorv on ochiul. Din acel moment ȳndărȳtul scaunului judecat om lui icesfa Tși golea paharul, imediat i-l umplea <Tin nou.

— Și. Zi. Lindley, e scumpă apa asta? ȳntrebă.

Postlewaite după al nouălea palmr.

— De loc! O să mă interese/ la Mulridon. Poate o să Ji facă vreo reducere... Acum trebuie să guști ceva din friptură...

— Dar să știi că iau numai o bucăiica!... Știi. Te-ai aranjat bine aici. Deși onin primitiv. Dacă vrei. Cămara nuca e plină de sumedenie de lucruri cari (i-ar putea servi...

— Miiljumes. Nu rimesr daruri... din principiu... lud lipsesc doar câteva scaune. Trebuie sănii fac rost

Ic...

— Și câteva saltele, propuse fata.

— Așa e! Ai dreptate!

— Și perdele, spuse fata mai defțarta.

— De ele am și uitat.

— Și apoi n-ar strica dacă ni spoî perenii.

— Qi bine zici. Știi ceva. L'ost Icwnite? împrumută aii-o pe nepoata d talc și ea va ști să-mi Tara o bijutieri din locuința mea.

— Ai face mai bine să nu faci astfel de glume, răspunse judecă Ionii, devenit, subit, serios. Prea iei lucrurile ușor.

enorocii ea fu ca Cregory u piu iar paharul, așa că peste puțin judecătorul nu luă nici el lucrurile prea în serios. I imba înec n să-i devie, din ce în ce. Nmi grea...

Convorbirea începu să fie ceva mai veselii și între altele T.indicy le spuse că Și uminusc calul la cursele din Qucrfeld. Și că rămășagurile curgeau acum din foaie părțile.

— La ce punct ai ajuns? întrebă judecătorul, teresat.

— 200 la i... Oamenii de bransă nu pun mare preț pe calul meu.

— Dar dumneata ce crezi despre el?

Nu știu... Dar știi... rehtie de prestigiu... am pariat

H) de dolari pe el...

— C-i asta ai putea câștiga 10.000 de dolari, făcu Halcyone.

Judecătorul și Lindley schimbă o privire de înț, e legere.

— Strașnic mai ști să socotești.

— Ceea ce e prost, e că l. Eftv a dispărut și nimeb an se mai poate apropia de cal.

— Afară de fl-ta. Firește, făcu Halcyone. Se expri. Mase cu un ton atât de ciudat, încât judecateiul rămase gânditor. Interesul ce-l arăta nepoa. Lăsa pentru 1. Indiev nu-i convenea deloc.

— À-propos. I.lindley, știi că Tlalcyone's n logodit azi? Și știi că fine se mărita? cu vărul tău Lymmouthl tirea asta fu înspăimântătoare pentru l. Ister.

— Ce? Ali îiicbtinil? Unui așa monstru vreți să-i dați n Tiiin atât de drăgălașă? Păi n ați observat că afară de hainele sale u are nimic omenesc °C el?

Judecătorul se făcu roșu cu para focului.

— [fitil vono. Oși. Te rog. Puțin afară, spuse el fetei, dându-și osteneala să se stăpânească.

Ea asin Hă.

— Cum îți îngădui un astfel de ton, dommileccce?"

— Fini pare rău de ton. Însă nu retrag nimic din cele spuse. Țin doar să mai adaug că, în niciun caz, nu voi admite căsăh. Ria aceasta.

— Cred o ai inelmnit. Tinere!

— Nici n ar fi de mirare! Cum, o fată atât de drăgălașă să se mărite cu un astfel de șnapan? Dar nici nu mă gândesc... O să-i spun eu că mi-o dragă. Și îi voi cere

— Pentru asta n-o să mai ai vreme, i («oarece și noi am mântuit-o cu el la... toi așa cu a făcut hunicul. Răspunse judecătorul. Îndrrptfnidn. Se spre u-Afară de asta, nepoata mea îl iubește pe vărul d tale - și nu pe

dumneata!

Ifaleyone îl aștepta. Plângând în mașină. El se urcă tăcut, lângă dânsa și-și regăsi vocea numai când ajunseră aproape de casă.

— Nu trebuie să iei chestia în tragic, o mângâie el. Un om care știe să se exprime astfel de vărul său, nu merită nicin considerație. Și apoi nici inimă n-are. Chiar dae; - a ți-ar spune de zece ori că te iubește!

— Așa a răcni?

— Da. Mi-a spus c'o să-ți ceară mâna mai înainte a tu să te măriji cu John.

— Adevărat?

— Da. Dar tu nu trebui. Chestia cu John e dofi itiv orânduită.

Ifaleyone își scoase batista și își șterse ochii. În loc de șosea întunecoasă, ca vedea ucuin raiul plin de stele

CAP XXV

ÎMBLÂNZIREA LUI MISTRAL

După o luptă titanica, coi patru oameni reușiră să pună șaua pe Mistral. Denbiu ce se urca kindley în șea și catul începu jocul său obicinuit și nprupo imediat călărețul făcu iar cunoșâiință cu pământul. Șaua. Și-o smulse Mistral cu dinții din spinare, apoi o calcă în picioare, până ce o făcu praf. După < o u această treabă fu sfârșită, armăsarul își băgă capul printre ulucile gardului și privi, foarte liniștit, grupul de oameni.

Cei patru oameni nu rostiseră o vorbă. Lindley se culese, între timp. Cu mare greutate, de jos.

— Ei, ce ne facem acum? întreba 1. Oornis.

— Avem trei modalități. Răspunse 1. Istor hostrit. Orj călăresc pe Mistral la curse, oii îi omor eu pe el. Sau el pe mine... Toci, o-altă șea (e rog, adu-mi o alta șea!

Deodată se auzi o voce nazala:

— Știu acum pe care: din cele trei modalități să

pariez!

Și Lefty își făcu apariția.

— La le uită... A revenii pitșinmnea. Făcu Milce. Cel puțin, ați câștigat rămășagul, domnule Lister.

Lefty se apropia și mai mult. Privttulu-și.

— Ați pariat ca vin înapoi?

— Da, Lefty.

— După câte vad eu, dvs. Mă cunoașteii mai bum chiar decât mine. Dacă însă ați câștigat, e mulțumită numai lui Mistral în definitiv, decc nu încercați să-l călăriți fără șa?

— Ești nebun, zău; a, zborși Mike. Cu tine, oricum, mai am eu o socoteală...

— Lasă. L? n pace. Mike. Vin. O'iuoa. Leity... Ai gândit serios când mai spus să încerc fără șa?

— Da... N Spunând

— Jici. Rămâi aici. Îi strigă Looi

să pu

— Lăsați în pace. Mai bine să-i urmăm sfalul... T-e oli-l im pe Misiral de țăruși

Asta era mai ușor de spus. Decât de făcut. Totuși, până la urma. Mistral fu legal bine de tot, încât nici să se miște lui putea. Firește. În Să că nu de țăruș. I.ister se apropie de el și calul vru să-l muște de mână. Dar nu

— Dați-vă cu câțiva pași înapoi, domnilor.

O jumătate de zi trecu până ce calul se obieinui să simtă mâna lui I.ister. Se vedea că animalul era foarte înșelai, dar Fișier nu îngădui să i se dea apă deloc.

Când I.ister voi să-l dezlege, în sfârșit. Se an/. I vocea lui Fefly, care, nu departe, sta adâncit în citirea unui roman.

— Lăsați-l mai bine așa. Cura asta parc că-i bine.

Și toată după amiaza rămase Mistral legat, chinuit de legături și de sete. Deodată, Lefty își dădu cu a

— Poate cu dacă i. Ați lega icioarele. Duce în grajd.

Fișier încuviință. Toată ziua se gândise la Fchy. Toate sfaturile lui referitoare la Mistral, dădeau roade

— Văd că fără să vi se spună, ați știut ce aveți: i «făcut!

În noaptea aceea. Mistral nu se culcă jos. De câte ori, ochii începeau să i joace în cap. T ister se repezia la dânsul. Îi șoptea câteva vorbe liniștitoare și ca prin minune. Calul se muia.

Dimineața îl duse la păscut și denhia la rânz îl conduse iar în țarc. I) e câte ori încerca însă să-l încalece, animalului «e feria, ca de foc. Încercă de mai multe ori. Până ce. În cele din urmă. Experiența i. Zbuti. Și. Dacă, iar nervii îl apucau atunci când călărețul i se afla în spinare, o mângâiere ușoară și vocea plăcii a băiatului; 1 linișteau cu desăvârșire.

Îmblânzirea dură câteva zile.

— Singurul lucru ce trebuie câștigi e completa încredere a animalului, spunea Fișier.

În timpul acesta, f. Elly nu părăsise țarcul, dar alte sfaturi nu mai dădu îmblânzitorului improvizai.

Băiatul ora foarte fericit. El și numai el, ishutise să îmblânzească pe Mistral, groaza atâtor călăreți. Stăpânii lui dinainte nu știuseră să se poarte cu el. Lister îl privi dragăstos, cum bea și mănâncă...

Începu să i vorbească, cu o voce ușoară și urechile calului încetară să mai tremure Din când în când, calul întorcea capul, dar ochii lui nu mai erau atât de furioși. Părea că vrea să studieze chipul stăpânului.

La prânz, Lister mânca în grajd, iar noaptea și-o petrecea tot în grajd. Lefty, care-l observase tot timpul îi vorbea înir una din zile.

— Nu cred că-l veți putea călări la curse, spuse el lui Lister într-o zi, deoarece încă nu l-ați încercat. Ce mai

așteptați? Cu cât veți încerca mai devreme, cu atâta va fi mai bine!

Lister amuți, o de uimire. Mai întâi. Lefty îl sfătuisese să nu pună șaua pe cal și acum îl sfătuia contrariu.

Voia să încerce imedi, deși se simțea obosit, iar experiența era foarte primejdioasă. Conduse calul în țarc, îi dezlega picioarele și așteaptă să vadă ce se va întâmpla.

Mai întâi calul mirosi locurile umflate din cauza legăturilor, apoi, zărind pe Lister, se repezi plin de ură spre el.

Să plece nu mai putea, deacei își încrucișa brațele pe piept și așteaptă liniștit animalul înfuriat, ca gonia spre el.

O clipă se crezu pierdut și negru i se făcu înaintea ochilor, dar animalul se opri brusc înaintea lui, fără să încerce ceva. Când întinse mâna să-l atingă, Mistral o tuli. Avea chef de joacă.

Încercă, pas eu pas. Să se apropie de cal. Dar de fiecare dată, calul o lua la fugă.

Deodată se auzi un țipăt:

— Atotputernicule - Botty nemaivăzut!

Era Mike Divine care privea scena, entuziasmat.

Vocea irlandezului păru că înfricoșează calul și ca înnebunit, se repezi asupra stă anului său, spre adăposti lângă el de primejdie.

Lister surâse. I/. Banda lui era desăvârșită. Muncise mult. Dar izbutise să elștie încrederea calului.

În seara acei; nu se culc; I lângă Mistral, că Lister fu trezit de un zgomot ușor.

Ridica capul și-l zări pe Lefty - îi recunoscuse cu fol întunericul ce domina. Tânărul ședea la ușa boxei lui Mistral... și plângea

— Lefty, nu plânge. Nu fi-l iau. Noi trei, u.

eu vom rămâne mereu buni prietenu' izbu<i s-a *

— Lăsaii-mă în pace. Credeți ca vi" călăriți fără șea!

Vă înșelaji!

CAP. XXVI.

halcyone suferă

Cânt] Lindicy se trezi, n două zi dimbșenj*” ftv.

deloc sigur că trăise sau visase întâmpla-l.

După dejun, Jister îl trimise pe *boom* se în isat cumperentarea. Șei câte va putea aduce și timp trimisul se înapoia cu vreo 12 șei-List (ar fi conduse pe Mistral în arc. Pi uuu 5 a sfâșia armăsarul cu clin (îi și o căită în copite. A doua

Și a tresa păliră în fel. A patra o sfâșia *pe* jumătate.

area foarte înfuriat. Lisfer se apropia de el H inan>

găie. Șoptindu-i cuvinte lingușitoare la urecht!

După o jumătate de oră. Încercă să-i pună o nu;

Șea. Calul voi și de data asta s-o tragă jos, cu (linu, dar se potoli și în cele din urmă, șaua fu bine prinsă în catarămi.

Buzele lui mister tremurau de enervare. Când Mistral păși prin oarla deschisă, Mike rămase cu gura

*” Când după o cursă îndrăcită. Lister descăleca și

Mistral veni să-i pună botul pe umăr. Băiatul nu se putu refînc:

— Feti m. Diavol și jumătate. Mistral

— Și încă n-ai spus mult! auzi o voce îndărătul lui

Era Maicvone I iverton.

— Asta-i calul pentru care L-ai prin ojduit viajn?

...7? a: „K>e nu SP”, 1C rumenii, altminteica pierd rămășagurile.

nf ca mo „mântul! îi asigură ea rîzând

Mi-l” ” r 15 ri P ” i”.

— S,. În Pf o o, din „a.

j’ Zj & msit” SP<”. U.

— Deloc...

— Alunei de ce ești atât de roși

— Aşa sunt?... E din... bucurie.

— Bucurie? De ce?

— c'ai reuşit să-l îmblânzeşti pe Mistral.

El ar fi vrut s-o ia în braţe, atât de frumoasă era.

— Vrei într-adevăr să te mărişti eu John Lymmouthe?

întrebă el. Acale.

— Trebuie.

— E rău pentru ine!

— De ce? întrebă ea, cu nevinovăţie. Unchiul Willy o vrea.

— Cum? Măgarul acela bătrân? înnebunit, na alta! Tu cu r. Ymmouthe? Asta e o prostie!

— L-aş frânge inima dac-aş refuza - aşa mi-a spus bătrânul.

— Ei şi... lasă să se frângă. Te-a cerut John?

— O va face azi.

— În nic. Iun caz, nu trebuie să spui da! Fugă-Huieşte-mi!

— Şi cum să explica refuzul? De ani de zile, şi făcut unchiul meu planul... Şi. În definitiv, pe cin vrei să-l aştept. Uindley?

— Să aştepţi un bărbat adevărat. Pe umil care va şti să te preţuiască... Te rog. Făgăduieşte-mi!

— FTalcyone! se auzi o voce adâncă. Era a judecătorului.

— Fctiţo, plângi! Ți-o teamă de unchiul tău?

— Nu - nu plâng de asta.

— Plec - n-a Ş vrea să mă văd acum cu judecătorul.

Dar am să revin să-mi dai răspunsul... La revedere, Halcyonc!

— Du-te cu Dumnezeu. Tinillcy.

— Nu m-ai auzit chemându-te. TTnicyone? îi spuse judecătorul atunci când apărui. Mi se pare că a Fost pe aici Tister cu blestematul lui de cui!

— Da. Unchiule!

— De ce n-a așteptat să mă vadă și pe mine? Aș fi avut poftă să vorbesc cu el... A înfăptuit ceva minunat... O prostie recunosc... dar o prostie eroică. Ți-a spus ceva?

— Nu. Unchiule!

— Toată regiunea e entuziasmată de felul cu: n-a știut el că-l îmblânzească pe Mistral. Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el... E un zăpăcit, dar are mare curaj, pușlamaua! Un adevărat Listerl... Dar tu plângi, micuțo... De ce?

Nu e nimic.

I-Nu's u purtat cuviincios potlogarul ucela?

— Nu, unchiule.

— Ești bolnava?

— Nu, unchiule.

— Dar ce-i cu tine, atunci?

Nu știu, unchiule - dar aș vița nan bine „Să curaj, pușlamaua! Un adevărat Listerl... Dar tu plângi, micuțo... De ce?

Nu e nimic.

I-Nu's u purtat cuviincios potlogarul ucela?

— Nu, unchiule.

— Ești bolnava?

— Nu, unchiule.

— Dar ce-i cu tine, atunci?

Nu știu, unchiule - dar aș vița nan bine „Sa

— Ei și? Niciunu] nu se poate compara cu Mistral.

— Domnilor, se amestecă în clișeu ție Kitty, care tăcuse până atunci, eu îmi amanetez broșa de smarand și toi ce capăt pariez pe Mistral!

— Halal de așa curaj, Kitty.

În oraș Ustur vizită ca și va bookmukeri, și pretutindenii obfinu cote ridicate. J. a unui din bookmukeri, angaja o discuție vie, în vederea unui pariu deudreptul exorbitant.

— Cum poți su joci atâta bănet pentru un cal care n-a alergat niciodată lu' curse? îl întreabă bookmakerul.

— La Querleld s-au văzut adeseori surprizenoașteptate. Domnule. Accepți, prin urmare, pariul meu de 4500 dolari?

Asta era tot ce-i mai rămăsese, și-i risca cu seninătatea omului care are conștiința împăcată.

— Bine - împotriva a 100.000, răspunse bookmakerul

— În regulă! La revedere.

CAP XXVIII.

11 AL. CYOINK REFUZA O PARTIDĂ

Jolm Uyânsmouth se scula întotdeauna lu' cuntatul coconului. După o scurtă călărie, făcea un duș rece, luți dejunul, apoi se ducea în camera colonelului, Spre a primi instrucțiuni pentru ziua respectivă.

— Aș vrea să fac; și eu ceva. Lămuri el pe bătrân, din prima zi și colonelul îi produse conducerea gospodăriei.

— La loc, îi spuse colonelul în dimineața aceia. Ei, ai vorbit cu Ilalcyonc?

— Xu, dur dacă crezi că trebuie s-o fac, mă pot anunța telefonic acolo...

— Dacă cred... Sigur că trebuie să faci îndată treaba asta...

— Nu fac nu încuviințezi tu... doar!

— Să încuviințez cu într-o chestie cu cai, mă pricep... nu la femei! Spune-mi mai raporturi stai cu Ifaleyone!

— Sincer să spun, nu știu... dur te asigur mă voi strădui din toate puterile ca această Legătură să se realizeze...

— Vorbești așa de parcă ai vorbi de o tranzacție financiară!

Lymmoiifli îngălbenise. Ni mușcă buzele.

— Scuri: îi plăci fetei? îl întreabă colonelul

— Da... Cred că da, răspunse T.vmmouth.

— O vezi azi?

— O chem la tel...

— La dracii... treaba asta ou se tace N telefon!... Ei. Ce mai stai? Vrei să pice para mălăiajă în gura lui nătăflentă?... Hai, șterge-o!...

La Postlewuite. John aruncă haturile în Ana unui rândaș, cure i spuse că domnișoara se află în grădină.

ra îmbrăcată într-o rochiealbă și era minu de frumoasă. Deși l'aja îi părea cam tristă.

— Liană ziua, (I le l.\mmoulh! îi răspunse ea. Rece la vijeliosul lui salut, brumoasă zi, nu? L.neinul meu *

În bibliotecă.

— N-am venit la el... ci la cl-ioast. ru.

Adevărul? boaric frumos din purica el-tale.

A\e (i puțină vreme și pentru mine?

— Mă rog... Pot lucia mai departe? Clădina ost. ru să îmbolnăvit și vreau să grudinăresc eu astă

— Colonelul l. Isfer în a trimis încoace ... încep

Privirea ei mirată, îi tăia vorba, toate vorbele f mea. Se ce și le pregătise, i se șterseră din cap.

— Colonelul în a tri încoace... spre o propunere de căsătorie.

— Și... o și laceii?

— Cum așa?

— Credeam că nu vă interesez prea mult.

Asta ar fi însemnat că povestea s-a sfârși.

John nu se dădu bătut. Se tăcu că nu observă în U ruperea oi.

— \u sunt orator., nu știu să spun cuvinte frumoase. Dar atunci când inima i-e plină... Ilalcyone. Puținele clipe trăite lângă dumneata mi-au dovedit... mi-au ar".

tat... ai observat desigur... că mi-ești dragă...

— Dumnezeule... nu vorbi nini departe! îl rupse ca

Astupâiidii-și urechile.

al o privi înmărmurii. Pe obrazul fetei, șiroaie ele lacrimi. De data asla el pierdu.

Nu se dădu însă bătut, cucu

În joc!

— Pot să-mi îngădui întrebarea cu ce am câști ruspn

Ea clătină din cap.

— Atunci îți olace probabil altcineva.

— Îmi place? îl întrerupse ea. Sălbatic. Îl iubesc cu deznăde jele. Ca o nebună! Ziua și noaptea mă gândesc numai la dânsul!

John își dădu seama că

— Fără nădejde? Cum.

tea dumitale?

— Ba da! strigă ea necăjită. Dar

P.e pil.

— Nu pricep-șș-și.

— Xn Șeie ca l și n ure curajul să-mi de clare dragostea lui.

— Aium-i ce e cu el? acu nu poate să ghicească i «xiii d. Lule Inimoși. Aiuiiei s-o fi pricepând luai cu uliul dobitoace.

— Ai dreptate. Omul care-l d ude. R.încâlcy!

— Aâiâimia de de la!... Probabil că în mâinile lui ești o jucărie ca și mic li a lui Mike Divine! E de datoria mea. i-o. Spun!

Fa îl privi încremenită după ce își șterse ochii. Ridicând Ininten. Spuse pe un Ion plin de demnitate:

— Domnule Lymmouth, cred că tot ceea ce mai a veți de spus. Nu-l poate interesa decât pe unchiul Ineu-II găsiți în bibliotecă!

CAPITOLUL 29.

LY MM OU TI I COMPILEAZĂ

Lefty era foarte supărat. Istral nu mai voia's. Știe de

dânsul. În elleva rânduri, purtându-se mai aspru cu frumosul animal, fu cât pe ce să capete drept răsplată câteva copite sănătoase. Necăjit, ieși afară din grajd și deodată privirea lui se opri asupra unui călare! ce apăruse tocmai, pe șosea. Era John Lymmouh. Leftv îl recun >scu imediat.

Și T.vân mouih era necăjit. Zvonul cu Lindley reușise să-și domesticească armăsarul, cam scăzuse din prestigiul lui la castel. Singurul lucru ce-i putea consolida situai Ui. Era căsătoria lui cu cele șapte milioane... adică cu Ilaleyonc Tiverlon. Dar și aici își băgase codita blestematul lui de văr!...

— ITei, Lefty, ce mai faci? Și ce fac și ceilalți pe aici?

Primul gând al lui Lefty fu nici să nu-i răspundă, în cele din urmă deveni mai drugul

— Ce vă privește?

— Ei, te log! D. Lindley e doar C firesc deci să te întreb ce mai face!

— E bine sănătos, rânji ștregarul. Iu ce privește pe Mistral, dobitocul ăsi: a început să-i ciugulea. Seu grăuntele din mână.

— Neplăcut/mi?

— Cum îți îngădui să-mi

— Neplăcut pentru mine...

Lefty eu o mutră nevinovată.

— Vărul meu nu mai are

Băiatul ridică din umeri.

— Doar n-o fi crezând c'o să câștige la Querfeld?

— Nici nu-mi vine să cred că te-a concediat, dar

«— Kx vreo slujbă pentru mine?

— Poate ceva mai bun; o afacere.

Lefty îl privi uimit

— Căi Cât pot câștiga?

Lymmouh râse.

— Să spunem... cinci mul

— Cinci... mii?

'3 ohnt. Yimnou. th încuviință-Ochii bulbucăți ai bălani ui îi ajătară că poștele căzuse în mreață.

— Mai putem discuta despre chestia asta. Măine oară îi convine?

— Unde?

— Tot în acest loc!

— Bine.

Lymraouth dădu pinteni calului și se depărta. Left r uită, șiret, după dânsul, apoi, intră, fluierând! as a.

CAPTTOT. Uf. 30.

PF HIPODROM

În dimineața aceia. Fișier, văzând că T.ooinis pusese șaua] >e Misirul, se gândi să (ragă o raiti cu el. Loomis ea să se convingă că șaua e l>ine legeia. Ragă mâna sul) huilă, printre legături... dar și-o retrase repede. Căci simți că e în (ei>al. Se gândi că probabil vreo insectă se rătăcise și când se uită din nou descoperi un ac cu mai mulți țepi. Misterul pentru care nimeni tui putus - până alunei să-i încafoe pe Misn-al. Era des legat. T. Efty practica vechile lui deprinderi de gangster de

Mâna (ni se înfipse în T eftv. Iar cil cealaltă îi pocni o directă atât de sănătoasă. Îliuâl băiatul căzu neînsuflețit la pământ. FI târî până la cișmea. Îl sn-opi cu apă? i pungașul își reveni.

— Cum de an ajuns țepii; trai? îl întrebă T.oomis pe T. Efty.

— Nu știu. Răspunse T. Efty. Liniștit. Tribunalului i putea dovedi origina lor.

— Sunt mulțumit că numai noi doi și-un afacerea asta replică grăjdarul. Ceence însă în nu și" - sta «ia înseamnă încercare de ucidere, mai ales că e vorba de un enj atât de năvăș ea Mistral.

Tmireptândirse spre 1 efly. T.oomis adaugă

Pentru anumite motive rari ne ține nu te privesc. Mi-i voi spune d lui T.isler despre întâmplarea asta. Dar un lucru să știi: dacă le mai prind odată... te ucid!

Și foarte liniștit se împoia în praid. Lân-a Mistral.

În zilele următoare. T. Efty nu mai fu văzut. T.ister era atât de ocupat cu alergările ce se apropiau. Încât nici nu băgă de seamă lipsa băiatului.

Toată regiunea era plină de străini și fiecare casă gema de nuliimca curioșilor veniți de pretutindeni. La masă, pe suadii. Iu lociilnri. Dimuicuiu, la prânz, seara, nu - * M» îl» ea deeni de cai și alergări.

În sen-a din ajmmi alergaiilor. I.isier își adună prietenii. În jurul unei caiafe de must. Iar a doua zi, de îndaia ce în 1 joi zorile. I.oomis își deși eplă stăpânul cu știrea Misirul se aflu în Cornul lui cea mai bună.

I.i ei. În p. Rsuină. Își umilise calul la slarl. La hipodrom. Lumea era în pâr. Printre primii. Liste îl observ!» mieii său. I are (iniise să asisic. C ălare, la alergări. Îndrept. s; i dânsul vi spuse*, respectuos:

Liinic iile. Am linul ca Mistral să alerge sul) culorile I de (red că n-ai nimic împotrivă! Ar lide altfel, p-ea târziu să mai noi schimba ceva.

Mă< îmul aruncă spre cal o mivirc* ehcunoscător.

— Vidă jeluiesc că auâl cedul cât și călăreul nu mu l'ace de rușine! spuse e. L scurt și se depărta.

M'ke Divine*, cure observase scena. Se strecură pe de limrii Lincilcy:

— Ali văzul ce ochi a făcut el. Colonel elnel a văzut f-oiul? Era înmăreunit, nu alta1 Nădăjduiesc cu astăzi voi vedea și al1 muire înmărmurite... e um un fi boo mulii el" o ididă.

codată se apropia de f ister un tânăr cu fa (a surâzătoare1 și cui mânu întinsă spre* el.

— Dick... T>* erc deam în n-ai. Încă!

— Vum mai puiuț sta! \ninm să-Mistral câșliiră cursa.
Am pariat loți hanii el.

Ai închiinit. Prietene:

— \u tinere!... O să în hmiască mkerii știi era cota
pentru Misirul azi ele dimineață? h () la 1.

Apoi n: fă mă lui I.isier - otiia, >!* „car, pan era
indicat favorilid cursei. După el venea Mus* ebeiaru! cu - t
la 1 și al treilea. În sfârșit Mistral eu 7 la 1. Ou mult mai
Line* cotal decât fostul favorit Suclonhis. Care* acum ora
cotat ou 12 la 1.

T în Aștept să-mi arăli oevn frumos!

Aerul fu sfârtecat de clopotul hipodromului.

CAPITOLUL XXXI.

UN ATENTAT CRIMINAL ȘI O CURSĂ

FENOMENALA

Colonelul Lister obișnuia să spună un îi este perfect
egal dacă un cal câștigă, sau pierde... principalul era să-l
observe în timpul cursei. Doaccia culorile lui erau foarte
diferite: portocaliu, negru și un galben țipător.

Când apăru Lister, îmbrăcat în aceste culori și
condus de Tim și Loomis, fu primit de exclamații foarte
ciudate.

— Ce. O mai fi cu deghizarea asta? întrebă unul.

— Ah - Mistral! Un număr strașnic!

— Ghinionistul e Lindicy Lister. Gonit și
desmoșfenit...

b-Adevărat?

— Nu primește niciun cinei de la bătrân...

— Dar Croix d'or unde e?

Mistral? Asta să știi că rămâne la start.

— 10 la 1?...

Par că întrebările și răspunsurile astea vâjâiau prin
aer, ajungând la urechile lui Lister, lucru ce nu-l încuraja

deloc.

- Nu *ic* și mii bine. Ișorule? întrebă Loomis, îngrijat.
- Nu prea mi-e bine.
- Vreți o sorbitură de coniac?
- Nu. Tod.

b-Nici să nu crede! i că le merge mai hi retorilor dumneavoastrn ră s-a n-o erezii T.indley. Net Zber don. De o pilda, care era în alb și purpuriu, râdea mi toți din a...

— Vezi-ți ci o treabă, domnișorul și isiral va fa. ce restul. De răs nu ne va face el.

În același timp, un călăreț se înfățișă luaintea lui Lindiey cu mâna larg descinsă. Fa-a Jolân T/ymmouth.

Lindley se făcu ca iui-l vede și Lymmouth se depărta. Roșu ca sfecla. În băiatul care se apropia de

Lymmouth. Listeicrezu că-l recii noastre pe 1. Efiy. Deodată își reaminti că nici nu-l văzuze în ultimul timp.

— Ce s-a întâmplat eu 1. Efiy?

Loomis ridică clin umeri.

Culuropi începură să se orânduiască la start. Erau Îl cu toți. I.meiley își găsi locul între Filip Osborn. Oare se află pe spinarea largă a lui Mușchetar și Nod. Slierdon, care călărea pe Uragan.

— În ultimul moment. Mike ceva la ureche:

— Să-l lăsați pe Uragan să conducă... Rezervai-l

Mistral pentru finish. Despre crcilalji nici să nu vă sinchisiți!

T.indleypărea linișiii și stăpân pe sine.

Mistral pierdu puțin teren, chiar de la start. Nu numi Uragan și Mușdieiar. Clar și al (i cinei cai goneau cum înaintea lui. Dar Mistral recupera pierderea. Curând în fața lui lui se mai aflau decât doi cai. Uragan era însă cu mult înainte. Deodată Lincuev îi recunoscă pe bunicul, oare parcă îl îmbărbăta cu privirea. Urusc, se clătină și

căzu clin şea. O secundă rămase nemişcat, apoi se sculă repede în picioare). Mistral se afla lângă el. Clar fără. Şea. Animalul îşi aştepta, credincios, stăpânul.

Că (n-a oameni veniră.

Farlanel.

1. Isler se şterse debilele îl dureau.

— Tim. Adu-mi repede scana de pe calul bunicului!

— Dar...

— Zboară. Tim. Zboară...

— T im o zbiudii. Fără să mai întrebese şaua de pe calul colonelului, care clocălec a se atunci când nepotul său căzuse, apoi o fixă bine de spinarea lui Mistral.

Un om ridicase între timp şaua căzută şi o cercetă atent.

— Domnilor, cureaua

T.ister nuzi cuvintele, apăru şi T.oomis.

— Degeaba domnişorule. Snuse el. Ai pl

Cei l-ai (i cai au avans de aproape" 00 metri.

— Nu! Nu!... Ajută-mă să încalec...

filtre timp

Lin Lmaicy îi vene* fă plângă, nu uita când's văzu în spinarea calului, ici nu mai avu cuvoc «ii-şi îmboldească armăsarul, căci acesta o zbugjii ca o «Târlea zu.

— Lisier ai înebuiut? strigă colonelul, văzând galopul nebun al calului, dar Mistral nu mai era decât un pundi. Şor. Mic, negru. În depărtare.

Colonelul se repezi sine o maşină, rare porni pa şosea. Voia a vadă finis lud. Iei unii iutei c-am lucru într-o alergare de cai. Oamenii lui Uşier se că-arâseră pe o esir-dă în - hă. De scânduri.

Misirul gonja mereu. Tu obstacolul următor, ceilalţi ca: mei nicăerii ceva d u avnns. Misirni re crini >rei cursa în tempo ui său îndrăci: „La intrarea în Clievency. A rină. A lui reiaciise cea mai mare parte «Im lianclicapu! pierdut şi

ajunsesse grosul cefei de concurenți.

În depărtare se vedea o pată roșie. Acesta trebui să f; e Urm-an și cfdă-ciiil său...

La al doi a ob. Taeol Mistral întrecu pe Dr. Oockelt și Mușchetar. Distanța probei - cei S045 metri, pre" a „di eu olvdaeole foniddificile e o isiiuiră no. Rocii 1 lui Lisier căci altfel ar fi pierdut cursa de inuli.

Când ajunse aproape de înălțimea Borrogale, Mistral zburn de pa ră ar fi fost o săgeată.

Lângă lo ud istorie unde reiterain I i «tor moartea. Un pobți. - d moloec lise. Lipi? înfricoș.

— Omule. Îți vei frânge gâtul!

Mistral începuse însă urcușul. DeoduU spoiri oi de copite îndăiălul lui. Doamne...

ajun «ren cure va?

Nu. Pe Mistral nimeni mipuien ajunge acum. Eu atât mai mult eu cât o elmoie largă și frumoasă se așfernea înauden copitelor lui.

Deabi. I acum își dădu seama Lindley de situație.

Trarran e. - i! na in5 ea inimușchetar îndărăt, iar alături instil gonea. Îielonius.

— ÎL - vul Mis nd1 rr>cu Lister, mângâindu-i eoni armăsarului - au neprejuif.

Calul mișcă, mulțumii din urechi și Cnâeva salturi încă și se pomeni pe hipodrom. Mulțimea, văzându-i, izbucni într-o furtuna de urlete

— Uragan... Uragan... țin'te bine!...

— Mușchetar înainte!...

— Spanac!... Diavolul cenușiu îi!

Uragan se

Misiia!

— Mistral!

Diavolul ist ral!...

nvdia. L. Emisia alergia îne

I" a-iin... înainte. Înainte...

— Mistral!... Mistral!...

Stiscă im tărăboi de itedescriș.

lui

L'raan Mistral alergau acum cap la cap.

— I'unc mâna pl; cravașă, omule! (apă un tânăr

J.m (llt>.

— Uiaa din... Uraga

...M'stra".

lui

Mistral!...

". i bravul cenușiu îl întrecu pe Uragan. Dau nu eu un cap. Ei cu o înmă lungime. Midi mai departe se vedea venind Mușelieiar. Al treilea din lot.

Aparatele fotografice se îndreptară spre Lisfer.

Publicul urla înnebunil. Dar eu toate că majwi, Utț-și spectatorilor își pierduseră banii, oamenii era mulțiju miti că Di. Rbvtil din t-uerfeld fusese câștigat. Demnul de prin nartea locului... și nu de un străin.

Lui Mistral i se pusese o cunună t are de flori, în jurul traiului iar l. Bter primi din parte), Comitetului

Alergărilor un poc al mare de argint. El f-gvâmba de ovatiife pub icului, căci nervii nu-l mai țineau. Se urcă în mașină, ajutat de Chance și automobilul, o zbughi.

condus de priceputa muuă a lui Tun. I

CAPITOLUL XXXII

DEMASCAT

Colonelul Lister Postlewaite, Halcyone și Lymmouth se înupoiară la Lister llall. Primii trei erau bine dispuși.

— Dragul meu Charles, începu Postlewaile. După blungă tăcere, victoria lui Linciley nu poate trece ignorată. Ar trebui să-i spui câteva cuvinte frumoase.

Kalcyone se uită recunoscătoare spre unchiul ei. Colonelul ridică din umeri.

— De ce? A primit destule cuvinte frumoase din partea altora...

— Îl cunoști rău! Sunt sigur că i-ar face mare bucurie dacă ar auzi câteva cuvinte de la ai săi...

— S-a lepădat, doar, de ei!... Fă-mi plăcerea, Willy și vorbește-mi de altceva.

— Cum poj. I s-a fi atât de aspru cu cineva care» carne și sânge din trupul tău!

O altă privire a Ilalcyonci răsplăti pe judecător de vorbeii sale.

— Afară de asta a câștigat o maro victorie purtând culorile tale.

Obrazul colonelului. Se roșia din ce în ce mai mult.

— Din punct de vedere sportiv, unchiul are dreptate. Intervenii lah-vone. A călărit, dumnezeiește!

— Păi nu degeaba e elevul meu!

— Haide, bătrâne, oare inima nu - (i dă ghies?

— Nu, pe inși dracii, nu! izbucni el.

Începu să umble prin cameră de colo până colo! - furiat. Lymmouth. Care, la un moment dat, crezuse c't» pierdut partida, răsuflă ușurat.

În cameră pătrunse acum noul majordom, care mână colonelului o scrisoare.

— Iar vreo potlogărie a nepotului meu, strigă colo.

nelid, după ce majordomul se retrase. Dracu' să mă la dacu-l voi ierta vreodată. L-auzi, să-mi schimb eu personalul pentru dânsul... să mă lipsesc eu de bravii mei oameni cari mă serveau de zeci de ani!

Rupse plicul și începu să citească. Deodată, ridică capul, se uită prin cameră, își puse din nou ochelarii pe nas și citi mai departe. Apoi își trecu cu mâna peste ochi, ca și cum ar fi fost orbit de soare...

Se apropie de masă, aruncă scrisoarea în fața lui Postlewaâte și spuse:

— Citeșie-o te rog și spune-mi ce erezii

Judecătorul luă scrisoarea și citi:

BUNICULE, tM-aș fi bucurat nespun ca după izbândă să vin în tine. Rugându-te, în genunchi să mă ierți de toate prostiile ce-am făcut. Cu atât ma mult aș fi. Venit, cu cât Mistral m-a făcut să câștig o avere. Fără îndoit ci că de mult, aș fi fost la tine dacă starea mea corporală n-ar lăsa de dorit... De aceea te rog pe tine, dacă vrei să mă ierți, să vii la mine astăzi, când eu sunt atât de fericit.

LINDLEY»

Colonelul sta tăcut într-un coif al camerei. Postlewaito împături scrisoarea și se răsti supărat, la ITolcyone:

— Și tu, proasta, ce te-a găsit să suspini?

Lymniouth se mișcă pe scaun, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Afară se iscă un tărăboi teribil. Ușa fu trânti (a cât colo, și, cu toate împotrivi de majordomului un tânăr pătrunse în cameră. Lynimouth recunoscă mediat pe T.ofty.

— Aici ești dar, strigă acesta, când îl veeunoscă. Ia-ți bnnii înapoi - cu un derbedeu eu d-iu nu vreau să am de-a face.

Lymniouth se îngălbeni ca ceara.

— Ce înseamnă asta? se zborși el.

— Asta înseamnă că Mi pare rău că convins de o pușlama ca tine.

— Omul acesta o fi nebun!...

— Da, sunt nebun! Uite arginjiu lui Iuda... îmi ard degetele!

Și aruncă în obrazul lui Lymmouth un teanc de bancnote. Rari se răspândiră prin foaia odaia.

Posilewaile sări în sus și-l aptică pe *t'diy* de braț:

Orbește. Omule, spune ce s-a în tâmp lui!

Suspînând, băiatul mărturisi că din gelozie. V

zând eu Misirul nu 1 mai necului pe ei. Pe

domnișorul, se lăsase convins de l. \ inniout. li să une
«uremia te mea legală șaua de cal.

I.viitmouth îneei eu a pânteleze. Dar.
colouelul îi ponturi să (acu.

— Acum și Ut că reeaae am l. Ictții în amilii un fonia!
la \i. Î (a uimi mu...

— IVnsi l. Efiv inaintali mă Tribunalului... nu cer iei
(are. Dai x rea ca și l» ušla mana asta să fie roudumnală.

ost lewailr și colonelul să îi iubară priviri
îniiebâleare... lliderăloml Ineuviinia și Ușier du. - e mâna
la

— Ține. Tinere. Spuse el întinzând băiatului câteva
bunrnoie Demersul tău doxe «Ieșiy că ești un băiat
cumsecade. Îneca rea să începi o viață nouă - dar dară se
poate, rât mai departe «le Lider Ib. H!

Lefiy luă banii, bleu o plecăciune și dispăru fără
«mină vreo vorbă.

r; r Jvnuno i-li coiitmu; * heifrânul.

du și spre nepotul său. Îți dau aeolas s-a (ra și

X 15". XV»). O ce> * * «A voi înapoia, să nu 1

mat j-nj. () pe ITaticyonc de bra (Bătră °dat vra-no.

Ith în V" n bohM de răs ți! să siraugb bancnotele de jos.

calmiullt. Xxxnr.

EPIL. OG

Când moșim* - e opri în f; iio Imnului. De sus par.
Veni până la el un cor sălbatic, care cânta... balada
câinelui și... știți elv.

Văzând mâi veniți, toată lumea amuți.

De ce v-ați oprit? Haide. Da (i-i drumul... și ține
isonul, judeciiloiuulo... sau poate că nu vrei?

— Pa eu vreau... dar lac cu Halevone?

— Dacă îmi îngădui (; să mă amist-A vas sfătui s-o
lăsați pe d-ra să se urce* la d. Liudley. Neții l-au z. Țăcit cu
totul cu cântecul lor.

Fără să mai. Spună o vorbă, fata o tuli pe scări, sus cu judecătorul. Și colonelul pe urmele ei.

Oricât de urât ar fi pentru autor, trebuie să mărturisim că înainte ca judecătorii să pătrundă în cameră... privi mai întâi prin gama clieiei.

— Ei... ce vezi? întrebă colonelul curios.

— Ps. Și... psst!...

— Diite* dracului și spune odată. Nu e de curiozitate.

— Amândoi stau umil în fața altuia, fură să scoată vreo vorbă... Hnicyone plânge...

— Și altceva ce mai vezi?

— Ba da... chestia e în regulă... putem pleca!

— Vin! tună judecătorul atunci când intră în camera unde se aflau adun (i toți credincioșii domnișorului.

Paharele* se umplură pe dată.

— Băieți, acum ciocnim în sănătatea domnișorului și a logodnicei sale d-ra Ilulcyone TivcF n.

Toți ciocniră paharele. Încântați.

— Al doilea pahar, luă acum vorba colonelul, ștergându-și mustățile. Îl vom ciocni în sănătatea lui Mistral. Ura pentru Diavolul Cenușiu!

— SFÂRȘIT

oflecitui.

Dfilitubill a publicat până în *prezent* a *Armatoarele patru* romane de mare succes:

1, *Nu sunt criminal* de G. Mansfield

2. Păianjenul cenușiu de Guy d'Antim

3. Biciul destinului de Otto Soyka

4, Prizonierul din *Zenda* de Anthony Hope

ÎN PREGĂTIRE

&

Domnița Stepelor de Albert Bonneau i 6

AE

Colecția DANUBIU

a publicat până în prezent
următoarele patru romane
de mare succes :

1. Nu sunt criminal
de G. Mansfield
2. Păianjenul cenușiu
de Guy d 'Antim
3. Biciul destinului
de Otto Soyka
4. Prizonierul din Zenda
de Anthony Hop

IN PREGĂTIRE

Domnița Stepelor
de Albert Bo

16

